

Curierul ADVENTIST

**Alimentația vegetariană –
o comoară ascunsă**

Anul LXXXIII

Mai 2006

nr. 5

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Ernest Szász,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Tehnoredactare și grafică: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

3 Editorial special
Impact și credibilitate
Ulrich Frikart

4 Sănătate
**Alimentația vegetariană -
o comoară ascunsă**
Emilian Niculescu

7 Sănătate
Evanghelia completă
Jochen Hawlitschek

8 Interviu
Este loc și de mai bine...
Teodora Goran

10 Devoțional
Terapie prin apostolat
Pavel Burlacu

12 Misiune
Doamne, unde mă vrei?
Raluca Ștefan

14 Reportaj
Olimpiada de religie – faza națională
Lorena Bancu, Mioara Drăguș, Constantin Popescu

16 Pagina membrilor
Suferința ca fața unui înger...
Beniamin Pascu

19 Tineret
Prieteni pentru Hristos
Cora Dumitru

22 De la cititori...

24 Spiritul Profetic
„Înțelegi tu ce citești?”
Aron Moldovan

26 Sănătate
**Medicul și pacientul cultivând împreună
„Încrederea în Dumnezeu”**
Alexandru Stroescu

28 Știri

30 Pagina copiilor
Veniți cu regina!
Bonnie Waker

31 De la inimă la inimă
În caz de cutremur
Teodor Huțanu

Impact și credibilitate

Mesaj pentru frații și surorile mele din România

Iubiți frați și surori,

Vă adresez acest mesaj în semn de înaltă prețuire a consacrării și a credincioșiei voastre față de cauza lui Dumnezeu și de misiunea încredințată bisericii Sale. Domnul să vă binecuvânteze pe toți!

Când se pregătea să-i trimită pe ucenici în importanța lor lucrare, Domnul a făcut această declarație surprinzătoare, răspunzând unei afirmații a lui Iuda: „*Isus i-a răspuns: 'Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul'.*” (Matei 8,20)

Cum, Creatorul cerului și al pământului nu a avut unde să-și plece capul, pentru a se odihni? Isus a fost o persoană fără domiciliu stabil?

Ellen White ne dă o indicație precisă pentru a ne ajuta să înțelegem intenția lui Isus. Domnul Hristos Și-a dat seama că în afirmația lui Iuda: „Te voi urma, oricare ar fi condițiile” exista o motivație falsă și primejdioasă – aceea de a ocupa o poziție de conducere în cadrul grupeii ucenicilor. (Hristos, *Lumina lumii*, p. 123 ed. fr.)

Acesta este motivul pentru care Domnul Isus a spus: Iuda, gândește-te ce înseamnă să fii creștin! Angajarea creștinului trece dincolo de aspectele materiale și este ancorată într-o dimensiune etică și spirituală; care depășește tot ce este omenesc. Cum stăm noi? Am înțeles acest lucru?

Dacă ne gândim la problemele și dificultățile noastre, trebuie să recunoaștem că avem și noi nevoie de urgență, la fel ca ucenicii, ca Domnul Isus să ne vorbească și să ne arate ce este cu adevărat esențial. Noi trebuie să regăsim și să trăim valorile unui creștinism autentic.

Acesta este motivul pentru care am propus Comitetului Diviziunii ca, în anii ce vor urma să ne concentrăm atenția asupra acestui aspect important și adesea neglijat al credibilității noastre și al impactului moral și spiritual pe care-l avem asupra altora. Domnul ne va binecuvânta și ne va face în stare să ne îndeplinim mai bine misiunea pe care ne-a încredințat-o.

„Seminarul pentru conducători creștini” trebuie să ne ofere ocazia de a ne gândi mai profund și a înțelege care sunt responsabilitățile care ne revin când ne raportăm la adevăratele dimensiuni morale și spirituale ale angajării noastre față de Dumnezeu.

Atitudinea noastră, în calitate de creștini, faptele și hotărârile noastre au consecințe publice și vizibile. Cei din jur se uită la noi, ne critică și pun la îndoială creștinismul nostru. Ca să avem credibilitate, trebuie să ne amintim permanent care sunt adevăratele dimensiuni ale consacrării noastre. Trebuie să arătăm că am înțeles clar când am făcut alegerea că o viață creștinească autentică și credibilă este mai importantă decât

onoarea sau succesul. În calitate de creștini, dacă ne stabilim în mod greșit prioritățile, suntem din tabăra celor care pierd. Numai dacă vom trăi într-o legătură strânsă cu Domnul Hristos și dacă vom păstra mereu în minte valorile esențiale ale Evangheliei, vom putea să avem experiența eliberării de presiunile din afară și vom găsi cu adevărat pacea lăuntrică.

Știm cu toții cât de ușor este să alunecăm într-un creștinism de rutină și mecanic, un creștinism cu o aparență frumoasă, dar lipsit de adevărata substanță spirituală. Este esențial să găsim împreună căile de a duce o viață creștină autentică și de a conduce biserica și pe cei care o alcătuiesc, pomind de la acest fundament spiritual al credibilității.

Mă bucur să gândim împreună la dimensiunile magnifice ale unei vieți cu adevărat creștine, pentru a avea un impact real asupra celor din jur și pentru a avea credibilitate, nu pentru că noi suntem mai buni decât ceilalți, ci pentru că ne deosebim de ei, prin puterea și harul lui Dumnezeu care lucrează în noi.

Ulrich Frikart,
președinte
Diviziunii Euro-Africa

ALIMENTAȚIA VEGETARIANĂ – o comoară ascunsă

„Bine este să nu mănânci carne.” (Romani 14,21)

Asemenea celor două ilustrații privitoare la Împărăția lui Dumnezeu („Comoara ascunsă” și „Mărgăritarul de mare preț”) și alimentația vegetariană a fost găsită de unii, după căutări costisitoare și îndelungate, pentru a-și redobândi sănătatea sau, asemenea agricultorului, au dat peste ea. Deși ca biserică suntem beneficiarii unor cunoștințe avansate cu privire la reforma sanitară, din care vegetarianismul este o parte, mai ales cel din urmă rămâne o comoară ascunsă pentru o parte destul de mare a bisericii.

Vegetarienii sunt cei care nu consumă nici un fel de carne. Cei care se abțin să consume orice produs animal, inclusiv produsele lactate, ouăle, icrele se numesc „strict vegetarieni”. Cei care se rețin să consume carne, dar totuși includ în alimentația lor produse lactate și ouă se numesc ovo-lacto-vegetarieni. Motivele aderării la vegetarianism sunt multiple: unii o fac din considerente religioase, alții pe motive de sănătate sau motive ecologice, compasiune pentru animale, pe considerente economice (acolo unde carnea este un aliment scump), dar se constată că tot mai mulți aderă la vegetarianism din motive de sănătate. Asociația Dietetică Americană, un for competent, a afirmat faptul că dieta vegetariană poate suplini toate nevoile nutritive necesare omului. Secretul unei diete vegetariene sănătoase, ca de fapt al oricărei diete, constă în a consuma o mare varietate de alimente care să includă neapărat cereale, fructe, legume, multe zarzavaturi, nuci și semințe. Tuturor li se recomandă un consum moderat de dulciuri și grăsimi.

„Puterea farfuriei tale”

Așa cum am arătat mai sus, ca biserică, deținem numeroase cunoștințe cu privire la un stil de viață sănătos din tezaurul Spiritului Profetic. Întotdeauna au existat persoane care au practicat și au recomandat vegetarianismul,

însă modul de abordare al Spiritului Profetic se distinge prin tratarea cuprinzătoare, echilibrată, moderată, cât și simplă a acestui subiect atât de important. Un matematician faimos, care tocmai a descoperit o nouă teoremă, a expus-o mai întâi simplu și s-a mirat de faptul că nu a fost acceptată. Savantul și-a dat seama că motivul era forma simplă de prezentare a descoperirii. Apoi, a recurs la un limbaj științific, pretențios pentru a expune aceeași teoremă. De data aceasta, teorema a fost acceptată. Ceea ce Ellen White a prezentat cu atâta simplitate, astăzi este preluat de specialiști renumiți mai ales din domeniul medical și este prezentat ca un adevăr incontestabil cu repercusiuni benefice asupra sănătății. Astfel doctorul Neal D. Barnard, medic psihiatru, întemeietorul Comitetului pentru o Medicină Responsabilă (Physicians Committee for Responsible Medicine) militează pentru o medicină bazată pe o dietă vegetariană, cât și pentru alte schimbări pozitive ale stilului de viață. În cartea sa, pe care a intitulat-o foarte sugestiv *Puterea farfuriei tale* – The Power of Your Plate, 1990 (tocmai pentru a arăta rolul atât de important al alimentației), el prezintă punctul de vedere al multor doctori moderni, care au practicat medicina holistică. Dacă odinioară în centrul dietei americane se aflau patru grupe de bază, iar accentul principal se punea în mod deosebit pe produsele animale, el recomandă tot patru grupe de bază pentru alimentație, dar se referă doar la fructe, cereale, vegetale și legume. Un medic japonez renumit, dr. Mitsuru Kakomito, a vizitat Statele Unite în anul 1988, și anume Universitatea Adventistă din Loma Linda, ocazie cu care a intrat în legătură cu mai mulți cercetători din domeniul nutriției, inclusiv cu profesorul universitar Register. El mărturisește că această vizită și mai ales discuțiile cu profesorul Register l-au convins să devină vegetarian. Apoi întreaga familie a devenit vegetariană. Iată ce mărturisește dr. Mitsuru Kakomito: „Modelul vegetarian este foarte benefic atât pentru noi, cât și pentru lumea în care trăim. Visul meu este de a colabora cu vegetarieni din toată lumea

și de a promova vegetarianismul". Actualmente, el este președintele Societății Vegetariene Japoneze, cât și vicepreședinte și profesor la Colegiul Shin-Ai din Japonia. El spune: „Eu i-am studiat pe vegetarieni din punct de vedere al științei medicale și dietetice și m-am devotat promovării vegetarianismului în Japonia”.

Un experiment convingător

O altă personalitate însemnată, care a studiat vegetarianismul și se înscrie între promotorii vegetarianismului, este dr. T. Colin Campbell de la Universitatea Cornell din Statele Unite. El a efectuat un studiu asupra unui grup de 6.500 de chinezi și a constatat că există o legătură strânsă între consumul de carne și incidența bolilor cardiovasculare, cât și a cancerului. Iată ce spune el: „În următorii 10-15 ani, un lucru pe care va trebui să îl auzim este faptul că proteina de proveniență animală ... este unul dintre alimentele cele mai toxice dintre toate. Riscul îmbolnăvirii progresează dramatic chiar și în cazul când la dietă se adaugă puțină proteină animală. De obicei, printre primele lucruri pe care o țară aflată în curs de dezvoltare economică le introduce este creșterea animalelor. Datele pe care le deținem arată că aceasta nu este nicidecum o măsură înțeleaptă, iar chinezii au luat aminte. Ei își dau seama că o agricultură care se bazează doar pe produse de origine animală, nu este foarte bună... Noi suntem, ca specie, vegetarieni și trebuie să mâncăm o mare varietate de plante și să reducem alimentele provenite de la animale”. Într-un articol, pe care l-a intitulat *Înfrângerea mitului cărnii*, același om de știință scrie: „Este pariul meu că abia dacă mai există un alt mit în nutriție care să fie atât de insidios (îngelător) și totuși atât de încăpățânat, decât acela care ne încurajează să credem că, prin consumarea de multe proteine de înaltă calitate, de proveniență animală, contribuim la puterea, mărimea și frumusețea corpului. În rădăcină din Antichitate, acest mit s-a răspândit în mintea oamenilor cu mult timp înainte ca proteina să fie identificată și numită. Mitul își are rădăcina în credința că noi putem obține putere, agilitate și abilitate, ca să putem zbura peste înălțimile inimaginabile, numai dacă consumăm carnea animalelor. Mult mai târziu, la începutul secolului al XIX-lea, când oamenii de știință au identificat proteina ca fiind echivalentul cărnii animalelor

SONDAJ: PENTRU O VIAȚĂ DE PLINĂ

1. Ce rol are reforma sănătății în viața dumneavoastră?

- Pentru că am încercat s-o practic, am fost binecuvântată eu, familia mea și cei ce mă înconjoară. (Fabiola Țanu, Cluj)
- Reforma sănătății este un imperativ al vieții creștine și un catalizator pentru longevitate. (Titus Tolan, Cluj)
- Nu are prioritate în fața reformei spiritului, ci este subordonată acesteia. Conceptul de reformă în sănătate este exagerat, pentru că nu coborâm din sălbăticiie. Se impun însă niște norme care trebuie adaptate pentru menținerea sănătății. (Beniamin Pascu, Cluj)
- Prîmordial, dar la bătrînețe, pentru că la tînerete nu știam de aceasta nici eu, nici familia mea. (membru, București)
- Destul de important. Însă mai sunt aspecte de îmbunătățit. (Oana Ghiga, București)
- Apreciez mult lumina aceasta pe care o avem, dar mai am destule de făcut, în special în privința alimentației. (Emil Moraru, Peretu)
- Reforma sănătății ocupă un loc secundar. (Mirela Spănu, Peretu)
- Mi-a schimbat total viața și modul de gândire. Mi-a îmbunătățit starea sănătății. (Dorina Lungu, Cuijeji, Neamț)
- Nu aș putea spune că reforma sănătății nu este importantă, dar în momentul de față, aceasta nu constituie o prioritate majoră pentru mine. (Ștefan Prodan, Iași)

2. Care sunt motivele pe care le aveți pentru a pune în aplicare reforma sănătății?

- Sănătatea însăși, mintea limpede, ponica lui Dumnezeu. (Alfred Iftode, Piatra Neamț)
- Pentru a-L sluji și reprezenta mai bine pe Domnul. (Camelia Tănase, Piatra Neamț)
- Pentru a înțelege mai ușor voia lui Dumnezeu dată prin Duhul Sfânt. (Damian Dumitru, Iași)
- Ascultarea de Dumnezeu, pentru bucuria Lui, cu încredințarea că tot ceea ce El îmi cere este spre binele meu. (Roxana Ciurcanu, Iași)
- Să fiu sănătos fizic, psihic și spiritual. (Viorica Tăbăcitu, Peretu)
- Pentru a adăuga anii la viața mea. (Constantin Diaconescu, București)

3. Cât aplicați în viața dumneavoastră din reforma sănătății?

- Acum că știu, cam 80%. (membru, București)
- Ca dogmă, nu aplic nimic. Eu trăiesc normal, ferindu-mă de ce este dăunător, fără să mă gândesc că asta ar fi o reformă. (Beniamin Pascu, Cluj)
- Mă străduiesc să aplic cât mai mult, deoarece viața mi-a demonstrat că este bine și minunat acest lucru. (Ștefania Constantinescu, Piatra Neamț)
- Foarte puțin, față de cât mi-aș dori. (Ștefan Prodan, Iași)
- Foarte puțin, deoarece programul nostru este foarte încărcat și lucrăm peste măsură. (Mirela Spănu, Peretu)

la care se închinau, s-a propovăduit că ar fi alimentul prețios. Faimosul Justus von Liebig, un chimist de seamă, a considerat că ar fi tocmai 'materialul vieții', 'însăși viața'. Tot doctorul Campbell menționează un experiment care s-a făcut la Universitatea Yale din Statele Unite, la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX. Un profesor distins în domeniul fiziologiei, Russell Chittenden, și-a pus problema dacă, prin consumarea unei diete mult mai reduse în proteine de proveniență animală, aceasta determină oboseală și diminuarea capacităților fizice și mintale. Experimentul s-a făcut pe un detașament de militari care erau obișnuiți să consume mari cantități

de carne. În cadrul experimentului, profesorul le-a schimbat dieta, reducând la o treime cantitatea inițială de proteine animale. Carnea a fost astfel redusă substanțial, totuși nu eliminată complet, considerând că această cantitate minimă ar fi necesară ca sursă de proteine pentru corp. Soldații au fost supuși unei serii de 15 exerciții care verificau sănătatea și capacitățile lor. Scorul final a arătat o creștere de la 3.000 la 6.000 de puncte. Repetând același experiment cu sportivi de performanță, a constatat că schimbarea dietei în același fel, cu cel menționat anterior, pe perioada ianuarie-iunie, a îmbunătățit performanțele lor cu 35%. Campbell

încheie articolul său cu următoarele cuvinte: „Credeți că acest studiu de peste o sută de ani a fost acceptat sau cel puțin reexaminat de alții pentru a constata dacă rezultatele sunt corecte? Nu. Deloc! Ceea ce l-a așteptat pe Chittenden a fost mai cu seamă

batjocura din partea colegilor și, abia începând cu anii 1940, au început recomandările pentru reducerea consumului de proteine animale, și în felul acesta, lucrarea sa a fost parțial îndreptățită”. Iată câteva nume de atleți faimoși, strict vegetarieni: Sally Eastall

– maratonistă din Marea Britanie, Cory Everson – de 6 ori campion mondial la culturism, Carl Lewis – medaliat cu aur la multiple probe de atletism, Edwin Moses – campion mondial la 400 metri garduri, Bill Pearl – de 4 ori campion mondial la culturism.

SONDAJ: PENTRU O VIAȚĂ DEPLINĂ

4. Credeți că biserica ar trebui să facă mai mult în direcția reformei sănătății?

- Cred că membrii, individual, ar trebui să facă mai mult, pentru că biserica ne-a tot spus. Depinde de noi punerea în practică. (Roxana Ciurcanu, Iași)
- Da. Ar fi unul din factorii de transmitere a principiilor sănătății. (Ștefania Constantinescu, Piatra Neamț)
- Biserica a contribuit substanțial la educarea membrilor, dar decizia și respectarea ei sunt o opțiune personală. (Titu Tolan, Cluj)
- Biserica promovează deja acest subiect. Membrii știu ce au de făcut. Deci nu informația e problema, ci soluțiile practice și accesibile. Oamenii aleg. E nevoie de echilibru și de accesibilitate. (Oana Ghiga, București)

5. Credeți că adventiștii ar trebui să renunțe la mâncarea de carne?

- Da, dar pe de altă parte să aibă grijă ca în dietă să nu exagereze, pentru că uneori devin fanatici. (Fabiola Țanu, Cluj)
- În principiu, nu. Consum cu precauție, moderat, pește și carne de pasăre de curte. (Beniamin Pascu, Cluj)
- Da. În funcție de munca prestată, de starea sănătății și de vârstă. (Dorina Lungu, Piatra Neamț)
- Da. Carnea este din ce în ce mai necorespunzătoare și mai nesănătoasă. (Ștefan Panaite, Iași)
- Impropiu spus, adventiștii. Toți oamenii ar trebui să renunțe la carne. Sunt mulți oameni care au renunțat la carne și nu sunt adventiști. (Ștefan Prodan, Iași)
- Cred că nu trebuie impus, dar acesta este idealul. Fiecare își cunoaște trupul și condițiile de viață. Trebuie progresiv și cu înțelepciune. (Emil Moraru, Peretu)

6. Suntem în pericolul să aplicăm reforma sănătății într-un mod egoist și legalist?

- Da. De frica bolilor și a îmbolnăvirii. (membru, București)
- Da. De aici a pornit disidența reformistă a bisericii. (Constantin Diaconescu, București)
- Fiecare să se analizeze pe sine. Reforma nu trebuie să devină o piatră de poticnire. Scopul este apropierea oamenilor de Dumnezeu. (Oana Ghiga, București)
- Cred că da. (Fabiola Țanu, Cluj)
- Suntem în pericolul să așezăm reforma sănătății în topul priorităților, în detrimentul temperanței, al odihnei, al conduitei relaționale etc. (Beniamin Pascu, Cluj)
- Nu foarte mare, dar există. (Alfred Ifode, Piatra Neamț)
- Cu siguranță. (Roxana Ciurcanu, Iași)
- Da. Cunoșc persoane care au făcut acest lucru și efectul este dezastruos. Consider că trebuie să fim echilibrați. (Ștefan Prodan, Iași)
- Nu. (Mirela Spănu, Peretu)
- Poate unii, da. Dar nu cred că este un pericol general. (Emil Moraru, Peretu)

Din tezaurul Spiritului Profetic

Iată ce scria Ellen White în această privință:

„Dumnezeu a dat primilor noștri părinți hrana pe care a rânduit-o pentru neamul omenesc. A fost împotriva planurilor Sale ca să se ia viața vreuneia dintre creaturile Lui. Nu trebuia să existe moarte în Eden. Roadele pomilor din grădină reprezentau alimentele cerute de nevoile omului.” (Ellen White, *Dietă și Hrană*, p. 101)

„Majoritatea bolilor de care a suferit și încă mai suferă familia umană au luat naștere prin ignoranța oamenilor față de legile organismului propriu.” (Ellen White, *Temperanță*, p. 77)

„Dieta animalelor este compusă din vegetale și cereale. Trebuie oare ca vegetalele să fie transformate în proteină animală, trebuie ele înglobate în organismul animalelor înainte de a ni le însuși? Trebuie să obținem dieta noastră vegetală consumând carnea creaturilor moarte?” (Ellen White, *Dietă și Hrană*, p. 493)

„Predicatorii și colportorii noștri să pășească sub stindardul strictei cumpătări. Să nu vă fie niciodată rușine să spuneți: 'Nu, vă mulțumesc; nu mănânc carne. Am mustrări de conștiință în ce privește consumarea cărnii animalelor moarte.'” (Idem, p. 501)

„Carnea nu a fost niciodată cel mai bun aliment; folosirea ei este însă acum de două ori improbabilă, de vreme ce rata bolilor la animale crește atât de rapid.” (Idem, p. 477)

„Animalele devin tot mai bolnave și nu va mai dura mult până când hrana de natură animală va fi dată la o parte de mulți alții, în afară de adventiștii de ziua a șaptea.” (Idem, p. 331)

„Legumele, fructele și cerealele ar trebui să compună alimentația noastră. Nici un dram de carne nu ar trebui să pătrundă în stomacul nostru. A consuma carne este ceva împotriva firii. Trebuie să ne întoarcem către scopul pe care l-a avut inițial Dumnezeu la crearea omului.” (Idem, p. 472)

„Este o greșală a presupune că tăria musculară depinde de folosirea alimentelor de origine animală. Nevoile organismului pot fi asigurate mai bine și se poate avea o sănătate mai viguroasă fără folosirea acestora.” (Ellen White, *Îndrumarea copilului*, p. 295)

„Eu recomand fiecărui colportor păzitor al Sabatului să evite mâncarea de carne, nu pentru că este privită ca fiind păcat a consuma carne, ci pentru că nu este sănătoasă.” (Ellen White, *Manuscrisul 15* din 1889)

Emilian Niculescu,
secretar,
Uniunea Română

Evangelhia completă

JOCHEN HAWLITSCHKEK

Este de la sine înțeles că nu există nici *jumătate de Evanghelie*, nici o *Evanghelie pentru o jumătate de persoană*. Totuși, întâlnim adesea în practică o separare între religie și medicină. Mulți oameni consideră că religia este responsabilă pentru bunăstarea spirituală a individului, în timp ce medicina se îngrijește de trup.

Biblia consideră omul (ființa umană) ca fiind o unitate inseparabilă a trupului, minții și spiritului. Toate cele trei dimensiuni trebuie păstrate ca un întreg, „fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tes. 5,23).

Datorită păcatului, omul a pierdut întreaga viață, nu doar o parte. De aceea, scopul Planului de Mântuire este de a restaura *individul ca întreg*, în toate dimensiunile sale. În vechiul Israel, ritualurile practicate pentru iertarea unei încălcări a legii morale (Lev. 4, 1.2.27-30) erau asemănătoare cu cele pentru curățirea de o anumită boală (Lev. 14, 1-20). Însuși Isus a *vindecat* din principiu întreaga ființă (Matei 9,2) și Dumnezeu ne-a sfătuit să ne rugăm pentru iertarea păcatelor atunci când ne rugăm pentru vindecarea trupului (Iacov 5,14-15). De fapt, cuvintele *vindecare* și *mântuire* au aceeași rădăcină și sunt folosite adesea fără deosebire în Scriptură.

Știința zilelor noastre se întoarce la unitatea dintre trup și minte. Relațiile complexe dintre sănătatea fizică (sau boală) și atitudinea mentală

sunt tot mai bine înțelese. Această legătură psiho-somatică era cunoscută și în timpurile biblice, așa cum se poate observa când Solomon spune că „o inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele” (Prov. 17,22) sau „Mai bine un prânz de verdețuri și dragoste, decât un bou îngreșat și ură.” (Prov. 15,17).

Știm cu toții că sistemul imunitar este responsabil de menținerea sănătății și de restabilirea integrității în caz de boală. Datorită influenței puternice și profunde a gândurilor și sentimentelor asupra sistemului imunitar, alături de influența altor factori ai stilului de viață, ca nutriție, activitate fizică, acest sistem este numit acum *sistemul psiho-neuro-imunitar*. Elen White spune astfel:

„Legătura care există între minte și trup este foarte strânsă. Când unul este afectat, celălalt se resimte. Starea minții afectează sănătatea într-o măsură mult mai mare decât își dau seama mulți... Durerea, neliniștea, nemulțumirea, remușcarea, vinovăția, neîncrederea, toate au tendința să zdrobească forțele vitale și să producă degenerare și moarte.

Boala este uneori produsul imaginației și este adesea agravată de aceasta...

Curajul, speranța, credința, simpatia, iubirea dau sănătate și prelungesc viața. O minte împăcată, un spirit voios înseamnă sănătate pentru corp și tărie pentru suflet... În tratamentul celor bolnavi, efectul influenței minții nu ar trebui trecut cu vederea. Folosită cum se cuvine, această influență oferă un mijloc mai

SONDAJ: PENTRU O VIAȚĂ DEPLINĂ

7. Ce credeți ca e de făcut pentru viitor?

- *Mai multă instruire în direcția aceasta. Să alocăm mai mult timp și să avem mai multe programe pe acest subiect. (Emil Moranu, Peretu)*
- *Oamenii trebuie să aibă motivația corectă pentru aplicarea reformei sănătății. Altfel, sănătatea poate deveni un idol sau o condiție a mântuirii. (Roxana Ciorcan, Iași)*
- *Să renunțăm total la carne și la produsele de origine animală. (Dorina Lungu, Piatra Neamț)*
- *Restaurant vegetarian sub egida bisericii, magazine specializate de produse ecologice și educație. (Fabiola Țanu, Cluj)*
- *Să căutăm o bună înțelegere a reformei în spiritul ei. (Oana Ghiga, București)*

eficient pentru combaterea bolii.” (Ellen White, *Divina vindecare* p. 241)

Un stil de viață sănătos este mână în mână cu creșterea în harul lui Hristos. De aceea, mă bucur foarte mult că Uniunea Română pune accentul pe abordarea holistică a proclamării Evangheliei în toate dimensiunile ei și încheie spunând împreună cu apostolul Pavel: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu” (1 Cor. 10,31).

dr. Jochen Hawlitschek,
MPH, directorul
Departamentului de
Sănătate al Diviziunii
Euro-Africa

Este loc și de mai bine...

În ultimii ani, colaborarea Asociației pentru Sănătate, Educație și Familie cu Institutul de Sănătate Publică din București, a deschis noi orizonturi, noi ocazii de a lucra eficient pentru îmbunătățirea vieții semenilor noștri. Această colaborare a fost mijlocită în mod special de domnul profesor universitar, doctor Radu Negoescu, șef al Departamentului de Prevenire al Bolilor Cardiovasculare al ISPB. Apreciem deschiderea și bunăvoința cu care a promovat și susținut proiectele ASEF. Dl prof. Radu Negoescu este membru al Academiei de Științe Medicale din România și director al Institutului de Inginerie Clinică al Universității AISTEDA din Europa de Est.

1. Domnule profesor, ați avut ocazia să colaborați în ultimii ani cu Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie (ASEF), ai cărei membri sunt adventiști de ziua a șaptea. Cunoașteți acum care este stilul lor de viață. Ce părere aveți despre impactul acestuia asupra stării de sănătate?

Starea de sănătate a membrilor comunității dvs. este mai bună decât a populației generale din țara noastră. Cu cât prelungește stilul de viață al adventiștilor români speranța medie de viață, la naștere (față de populația generală ce se poate aștepta la 68 de ani la bărbați și la 75 de ani la femei pentru românii născuți în 2000), nu este încă cunoscut. Ne putem însă sprijini pe datele de acum, clasice, din California, unde grupul compact de adventiști din zona Loma Linda trăiește în medie cu 8 ani mai mult decât vecinii de aceeași condiție socio-economică (dar nu și spirituală!). În privința longevității sporite a adventiștilor români, am început de curând contactele preliminare, care ar trebui să conducă un consorțiu compus din Institutul de Sănătate Publică București (ISPB), Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă (CSMP) Hergheliei și Conferința Moldova (prin pastorul Daniel Răstoacă), la scrierea unui proiect pe aceasta temă – pentru viitorul Programul Cadru 7 al Uniunii Europene – secțiunea de sănătate publică (FP7 (Framework Program 7)). Trebuie încă menționat că speranța medie de viață la naștere (SMVN) nu spune mare

lucru despre calitatea vieții. Din ce în ce mai mult, demografiile apelează la indicii HALE (Health Adjusted Life Expectation) – speranța medie de viață sănătoasă la naștere, care la populațiile cu stil de viață îngrijit se apropie de SMVN, în timp ce rămâne serios în urmă la alte populații – printre care se găsesc, din cauza păcatelor (sic!), românii. Una este să trăiești, să spunem, 75 de ani, cu ultimii 15 ani în condiții de boală, infirmitate, agonie – degradare fizică și psihică – iar altceva este să rămâi „verde” până în ultimele clipe, pentru a „trece dincolo” cu fruntea sus, după 80 de ani trăiți nu numai cu frică, dar mai ales cu iubire și respect față de Dumnezeu. Prin urmare, stilul de viață sănătos repercutează în lungimea, dar mai ales în calitatea acceptabilă a vieții până cât mai aproape de marea trecere de obște. De asemenea, ar fi instructiv de aflat cât este indicele HALE la adventiști.

2. Credeți că raportarea lor directă la Dumnezeu, are un cuvânt de spus în privința diminuării stării de stres?

Raportarea la Dumnezeu, mai întâi în comuniune cu alți frați de credință, iar apoi personal, este replica cea mai eficientă dată de un creștin stresului vieții – factorul de risc nr. 1 pentru boală și moarte de inimă în România (așa cum a demonstrat studiul CINDI – Pucioasa). Nu stă în putința individului să se sustragă stresului macrosocial (sărăcia, condițiile economice, șomajul etc.), dar îl putem primi cu seninătatea celui

dispus să-l considere drept una dintre încercările puse în cale de Dumnezeu, în cursa noastră, iată – cu obstacole, către Mântuire. Replica noastră la stres? Răbdare, mai multă muncă și ordine în gândire și în viață, iubire mai dăruită față de aproapele, încredere statornică în planul divin pentru fiecare dintre noi. Meditația religioasă (după cum și cea filosofică), rugăciunea, înălțarea frecventă a gândului și a speranței către Atotțiitorul – sunt instrumentele personale de a rezista stresului psihosocial cronic.

3. Considerați că este vreo legătură între însușirea principiilor de viață amintite și implicarea acestor persoane în a-și ajuta semenii să fie mai sănătoși?

Am spus adineauri că iubirea față de aproapele este chiar definiția misiunii vectorului comunitar de sănătate publică. Practicarea ei se desfășoară în condițiile legii voluntariatului social, fără a pretinde foloase materiale în schimbul iubirii (poate doar, îndrăznind, tot iubire în schimb!), fără discriminare de vârstă, sex, educație sau confesiune religioasă. Trebuie spus, în această ultimă privință, că iubirea creștină (care este răsfângerea sau reflectarea către semenii a adorației pe care o nutrim față de Domnul Hristos), dacă este suficient de puternică, trebuie să-i includă și pe cei fără nici o credință și, cu atât mai mult, să respecte credința sau promisiunea de credință făcută de părinți prin botez, în cadrul altor nuanțe

de creștinism. Programele educative pentru sănătate sunt primul pas, prima vizită, să spunem. Dacă pasul următor – convingerea la schimbare – nu este asumat cu toate dificultățile sale, atunci cunoștințele teoretice sunt bune... dar nu și folositoare! Prin exemplul personal, adventiștii sunt în poziția ideală de a convinge: prin prezentare, seninătate, însemnele văzute și nevăzute (dar simțite!) ale iubirii față de aproapele, experiența trăită a stilului sănătos de viață, reflectată în relatarea unor probleme de sănătate rezolvate.

4. Din câte ați observat până în prezent, ce îmbunătățiri considerați că ar putea face membrii acestei biserici pentru a fi mai sănătoși?

Deși performeri ai stilului de viață sănătos în privința non-fumatului, alimentației sănatoase, refuzului de a consuma alcool, și, în bună măsură, în privința întâmpinării potrivite a stresului, adventiștii sunt și ei, ca majoritatea concetățenilor noștri, deficitari în privința activității fizice (special) pentru sănătate. Ghidurile de prevenire ale Societății Europene de Cardiologie 2003 recomandă 30 minute de activitate fizică moderată (special) pentru sănătate, în cele mai multe zile ale săptămânii (adică de la 4 în sus). Câți dintre dvs. o pot declara cu mâna pe inimă? Din experiența mea, pot spune că învingerea inerției pentru a ieși la alergare pentru sănătate, ca obicei cuibărit în rutina zilnică, la fel ca igiena personală (exemplu bun) sau privitul la TV (exemplu prost, în caz de abuz), este mai dificilă decât lăsarea de fumat.

Aveți multe case de odihnă și rugăciune în peisaje naturale de vis. Depinde de dvs. să găsiți în jurul acestor case, la viitoarele ateliere, piste de alergare pentru sănătate, construite cu mijloace simple, necostisitoare (târâncopul și lopata, zgura roșie de furnal, tăvălugul), care să vă pună în situația de a începe cu dvs. înșivă (chiar dacă într-un singur aspect) schimbarea predicată altora. Am făcut mici donații la Stupini, în 2005 și 2006, pentru achiziționarea zgurei. Cei care veți merge acolo peste an, faceți-mi bucuria ca la anul să găsesc pista de alergare pe perimetrul complexului, frumos rânduită și corespunzător marcată. Vă mulțumesc.

5. Ca inițiator și animator fervent al campaniilor antitabagice și antisedentarism, ce așteptați din partea acestui segment al societății – AZS?

Partenerul nostru civil ancorat în biserica AZS este ASEF-ul. Împreună cu dl Nicu Florea, am prezentat recent, la Iași, prima conferință națională antifumat, experiență comună a competițiilor Quit&Win Romania 2000-2004 (te lași de fumat în mai și poți câștiga la sorți 1000 \$), iar cu d-na Teodora Goran – campania adresată personalului medical RCS 2005 (*Renunță la fumat, Câștigă sănătate, Schimbă România*) care a reușit „dezafumarea” a circa 88 din vreo 416 oameni care servesc drept modele de stil de viață în comunități – categorie socio-profesională destul de dificil de abordat. În 2004, ASEF a fost brațul executiv al acestor campanii, organizate în parteneriat cu ISPB; la studiul de supraveghere după un an, s-a văzut că 35% din cei 1100 de participanți rămăseseră liberi de fumat, începând cu luna mai 2004. În 2006, va fi la fel. Destul de sigur, din 2008, ASEF-ul va organiza singur aceste campanii, date fiind perspectivele aparatului sănătății publice la noi.

Cu alte cuvinte, ce am așteptat de la colaborarea antifumat cu dvs. s-a realizat cu bine și onoare, în mare măsură.

Cititorilor *Curierului Adventist* le mulțumesc, cu această ocazie, pentru implicarea în distribuirea comunitară a formularelor de înscriere la Q&W 2006; ele pot fi cerute de la adresa nicuflorea@yahoo.com. Distribuitorii pot figura pe formulare în rubrica suporteri; dacă cei recrutați în competiție reușesc să nu fumeze, suportorul lor poate câștiga și el la sorți 200 \$.

În privința campaniei de alergare pentru sănătate: „Pune-ți inima pe picioare în toamna lui 2006” – ajunsă la ediția a V-a – mai avem toți mult, chiar foarte mult de făcut. Premiul este tot 1000 \$ – la sorți, dintre cei care, în 30 de zile consecutive de toamnă, adună 80 puncte „de mișcare” acordate după durata ședintelor de activitate fizică moderată pentru sănătate.

6. Ați întâmpinat vreo dificultate în demersul colaborării cu ei?

Nu în mod special. Rămân însă și la adventiști tarele modelului cultural românesc: o anumită inapetență la comunicare, o anumită lentoare în răspunsul la mesaje urgente, o anumită estompare a inițiativei individuale pe care ierarhia/organizarea mai strânsă a Bisericii AZS ar trebui să o stimuleze, nu invers.

O rădăcină a acestor tare se găsește în atitudinea mai degrabă contemplativă a adventiștilor (preocupați, pe bună dreptate, de calitatea relației personale cu Dumnezeu, înainte de orice altceva) în detrimentul acțiunii practice, prompte. Nu poate fi vorba de răcirea relației cu Dumnezeu prin realocări de timp către misiunea de sănătate publică, desigur. Este vorba de a ne lărgi fiecare resursele, prin eforturi de organizare personală, astfel încât în același individ sau în aceeași comunitate, adorarea Domnului să facă mai bună casa cu dovada practică a iubirii pentru Sine, pe care toți știm că Dumnezeu ne-o cere, arătând către acei frați mai mici ai noștri care, din cauza bolilor datorate stilului de viață, mor prematur, fiind astfel lipsiți de răgazul de a-și parcurge treptele propriei mântuirii.

7. Sunteți dispus să continuați colaborarea?

Am și răspuns. Chiar anul acesta, organizăm împreună campaniile antifumat și alergare pentru sănătate, dar curând, ASEF-ul și le va asuma integral, ca misiune creștină de sănătate publică, pe baza protocoalelor existente sau viitoare, rolul meu reducându-se la consiliere onorifică, ca proprie manifestare a iubirii față de aproapele.

Acest interviu a fost acceptat și „executat” imediat (noi chiar facem ceea ce predicăm altora!) cu convingerea că poate servi la pregătirea ASEF și a bisericii AZS pentru acest rol extrem de important în în sănătoșirea țării noastre.

Vă mulțumim pentru anabilitatea de a ne acorda acest interviu, fiind și noi încântați să colaborăm în continuare. Vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în viața și activitatea dvs.

Interviu realizat de Teodora Goran, directorul Departamentului de Sănătate, Uniunea Română

TERAPIE PRIN APOSTOLAT

PAVEL BURLACU

Prin geamul în fața căruia îmi petrec orele de studiu se dezvăluie privirii cerul tainic, cu seninul albastru, norii ce fac posibilă frumusețea inimaginabilă a apusului de soare, cât și câteva grădini cu diverse soiuri de pomi stufoși, crescute aleatoriu, reședință a neamului păsăresc. Odată cu venirea iernii, m-au cucerit pițigoii.

Prin ciocănituri în geam! Copil fiind, bunicul îmi spunea că prin aceste bătăi, ei caută ajutorul omului. Așa că într-o zi le-am făcut o „cantină”, aprovizionându-mă cu semințele lor favorite. Nu s-au lăsat deloc așteptați. Era suficient să apară unul că, în scurt timp, veneau zeci.

Terapie „de pus pe gânduri”

Ce satisfacție păsărească! Le-a revenit și ciripitul. Nu știu cum împărtășeau între ei așa de repede bucuria hranei descoperite. Rămâne o mirare ca și taina divină ce face ca la fiecare pasăre a lumii să ajungă bobul ei. Numai că-n scurt timp, neamul pițigoiesc m-a pus pe gânduri. Aceste făpturi miciute, care se invitau și la început încăpeau în bună învoire „pe cantină”, după un timp erau cuprinse de un comportament ciudat. Căpătau atitudini ostile unele față de altele. Hrană din belșug... oferită gratis și fără efort... dar ce atitudini războinice... ce ciocuri știa să-și tragă! Nici nu mai conta că, în timp ce deschideau ciocul gata să lovească, pierdeau bobul, iar vrăbiile profitau înfulecând tot.

Amintindu-mi de cocoșul din curtea copilăriei, care chema toate găinile când găsea ceva bun, mi-am zis că poate pițigoii sunt mai egoiști. Dar nici cocoșii nu sunt un bun exemplu pentru terapia egoismului, deoarece era vai și amar de ce se întâmpla în curtea noastră când se întâlneau doi dintre acești cocoși, de altfel foarte galanți cu găinile lor. Terapia pentru astfel de apucături trebuie căutată în altă parte. Am găsit-o în învățătura Bibliei, exemplificată în multe feluri și cu deosebire în cuvintele Domnului Hristos.

„Bucurați-vă împreună cu mine”!

În Luca 15, Mântuitorul ne oferă două exemple de terapie prin împărtășirea bucuriei. Pierderea apăruse în propria turmă și în propria casă. De la căderea omului în păcat, toți ne apropiem mai mult sau mai puțin de zonele pierderii cu riscul trecerii prin viață, fără a-i cuprinde esențialul. Viața-i pierdere sau ocazie unică de a împărtăși bucuria regăsirii. Mântuirea-i locul unde se intersectează căutările dragostei lui Dumnezeu cu răspunsurile noastre. Nimeni nu este prea slab, prea departe, prea disprețuit, prea bogat sau

prea sărac să nu fie primit. Absolut toți putem avea speranța unui nou început prin Harul restaurator al lui Isus. Iar răspunsul pozitiv la apelurile divine face să reverbereze cerul cu maiestroase melodii îngerești (Apoc. 5,9-10).

Căutarea cu cel mai mare interes a celor dragi din casa noastră aduce vindecarea extinsă și bucuria. „Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți” (Isaia 58,8). Când atunci? Atunci când fără urmă de egoism ne interesăm de binele celor de lângă noi. În acest cerc, mai apropiați sunt cei din casa noastră. La orele de rugăciune, am constatat că cele mai fierbinți, stăruitoare și stropite cu lacrimi sunt rugăciunile pentru copiii noștri. Și care dintre părinții credincioși uită vreodată să amintească propriii copii în rugăciune?

„Locul cel mai frumos din lume!”

Un grup de tineri, băieți și fete, exuberanți și visători, s-au luat la întrecere în a povesti despre „cel mai frumos lucru din lume”, pe care l-au văzut vreodată. Unul a vorbit despre un papagal colorat și vorbăreț, cum numai o imaginație bogată îl poate crea. Au urmat descrieri cu valurile mării în lumina neasemuită a răsăritului și apusului de soare sau cele mai splendide apariții ale curcubeului. Toți concureau la primele locuri, până ce a luat cuvântul o fată zglobie, devenită dintr-o dată meditativă... „Pentru mine, lucrul cel mai frumos din lume, pe care l-am văzut și de care deseori mi-e așa de dor, este familia noastră plecată pe genunchi în rugă către Dumnezeu... Mi-amintesc de cântările și bucuria de a fi o familie unită... Toți eram fericiți!”... S-a făcut tăcere... Era o fiică ce repetase experiența fiului risipitor... Altarul familial cu bucuria mântuirii împărtășită copiilor de către părinți a urmărit-o, cu frumusețea lui de neînlocuit, în toată pribegia ei și a devenit singurul leac pentru sindromul înstrăinării. Aceasta se poate numi terapie prin apostolat între ai tăi, cu bucurie și vindecare extinsă.

„Veniți de vedeți...”

Aceste cuvinte exprimă bucuria unei femei cu un comportament îndoielnic,

dar în interiorul căreia Isus a văzut ceva bun. Datorită stilului de viață, ea nu era dispusă să fie văzută de cei apropiați și de consăteni. Dar când a descoperit vindecarea la „izvorul bogat de pace și credincioșie” (Ier. 33,6), a alergat să le ducă vestea și lor. „Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?” (Ioan 4,29) Uimitor este gândul că Isus i-a descoperit acestei femei, în mod direct, că este Mesia (v. 26). Faptul că n-a mai făcut acest lucru cu alții ne solicită la meditație profundă. Nu cumva Isus i S-a descoperit, deoarece a văzut la ea disponibilitatea de a face terapie prin apostolat? Acțiunea ei a fost simplă: „veniți de vedeți...”. Dar urmarea a fost o trezire ce a culminat cu o evanghelizare intensivă de două zile a lui Isus, cu rezultate uimitoare (v. 39-42). Izvorul de vindecare era acolo, holdele erau acolo, „albe” pregătite de seceriș, mai era nevoie doar de înțelegerea momentului de către ucenici (v. 35-38).

Vindecare prin apostolat

După 1990, într-o localitate, un grup de tineri și doi predicatori au organizat un eveniment evanghelistic în centrul unei comune. Au întâmpinat însă o împotrivire neașteptată și întâlnirea a fost tulburată. După aproape cincisprezece ani, adică la sfârșitul lunii martie anul curent, am ținut o evanghelizare de durată medie în aceeași localitate. Membrii s-au mobilizat, votând să se roage, să fie prezenți și să invite „casă cu casă”. În seara de deschidere, sala era plină peste așteptări. Primarul comunei a răspuns la invitația unei surori și a fost prezent cu soția la trei ocazii. A avut un cuvânt la deschidere, care i-a încurajat pe participanți. La încheiere, a vorbit viceprimarul, care era prezent împreună cu soția, și, bineînțeles, din nou primarul. Primarul a adus și cartea de onoare a comunei, pentru ca evanghelistul să insereze spre amintire câteva impresii. Gestul primarului m-a făcut să consemnez și pentru *Curienul Adventist*, cartea noastră de onoare, finalul inițiativei din 1990.

În seara de încheiere, înainte de începerea programului, un cadru didactic de la școala din localitate a ținut numaidecât să-mi vorbească.

Era prima dată când intra în biserica noastră. L-am rugat să rămână la urmă, dar mi-a spus că nu poate sta până la sfârșit, fiindcă era ziua de naștere a soției. Pe scurt, mi-a spus că ar vrea să ne ofere pentru „apostolat”, casa lui dintr-o altă comună fără „pocăiți”. „Pentru ce?” – am reținut. „Pentru apostolat!” Prezbiterul vorbise puțin cu el înainte și i-a spus că zona-i cam departe și drumurile rele, la care el a replicat: „Dar ce Domnul Hristos a predicat Evanghelia numai unde era asfaltat”? A rămas până la sfârșit, iar la apelul de consacrare față de Isus, el a ieșit în față printre primii. La sfârșit, am stabilit împreună, data pentru evaluarea ofertei „pentru apostolat”. Pe 2 aprilie a.c., am ajuns în această comună mare. Locul ne-a plăcut. Este la strada principală, cu casă locuibilă, livadă, vie, loc pentru stupi, râu în spatele grădinii, pentru heleșteu, sau eventuale solarii, și pe deasupra o casă separată „care să fie pregătită pentru apostolat” – cum spunea proprietarul. „Care sunt condițiile?” – am întrebat. „Cineva care să stea aici gratis cu un contract pe 2-3 ani și să vorbească oamenilor din Evanghelie”. Neobișnuit cu astfel de oferte, l-am întrebat ce-l determină pe el „ortodox veritabil” să facă un gest ca acesta. „Aș vrea să repar o greșală. Eu am fost autorul din umbră al tulburării produse la evanghelizarea ținută cu mulți ani în urmă. La scurt timp după aceea, mi-am rupt un picior. Încă mai am probleme și doresc să mă vindec!”. În acest moment, tulburarea a trecut asupra mea. Se va găsi cineva să răspundă la astfel de solicitări? Mai este cineva dornic să aplice în practică „terapia prin apostolat”? Asta-i provocarea timpului pe care-l trăim. Timpul terapiei prin apostolat este limitat și va fi urmat de lacrimile nemângăiate sau de bucuria veșnică. De aceea „să ne îndemnăm unii pe alții la dragoste și la fapte bune” (Evrei 10,24), căci vremea este aproape.

Pavel Burlacu, pastor,
Comunitatea Iași-Sărărie

Misionarul este o persoană foarte importantă, specială, credincioasă, pe care o vezi doar în poze, despre care citești sau auzi povestindu-se, dispusă să renunțe la confort și să trăiască într-o colibă într-un sat din junglă". Așa aș fi definit termenul de misionar, dacă aș fi fost întrebată atunci când eram mică. Am crescut hrănindu-mă cu povestiri despre misionari și undeva, în adâncul sufletului meu, nu am putut să nu visez, ca mai toți copii care aud astfel de povestiri, că odată voi fi misionar. Puțin îmi dădeam seama atunci că, într-o zi, visul acesta va deveni realitate.

Iată-mă absolventă a Facultății de Teologie – Asistență Socială. „Doamne, unde vrei să Te slujesc?” Și Dumnezeu m-a trimis la Câmpenița. Am avut un an plin de provocări. Spre sfârșitul anului școlar, m-am tot întrebat ce voi face anul următor. Deși inima îmi spunea că nu se bucură de slujba pe care o am, nu am putut să nu hotărâsc să rămân acolo până când Dumnezeu va ridica stâlpul de nor și îmi va arăta direcția de mers. Și pentru că nimic nu se arăta la orizont, m-am pregătit sufletește să stau în fața biroului încă un an.

Doamne, ce vrei să fac?

La începutul lunii iunie, după o întâlnire a conducerii școlii, am primit vestea: „Școala are prea mulți angajați. Nu mai avem nevoie de serviciile tale”. Vreți să știți prima reacție? Panică. „Doamne, unde mă voi duce?” Nu mi-a luat însă mult timp să îmi aduc aminte un verset pe care l-am întâlnit cu o zi înainte, în studiul meu de dimineață, atunci când am cerut Domnului călăuzire pentru viitor, verset pe care nu l-am înțeles în dimineața aceea, dar care am știut că este răspunsul la rugăciunea mea: „Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte și nu vă mai uitați la cele vechi. Iată voi face ceva nou și-i gata să se întâmple. Să nu-l cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustie și râuri în locurile secetoase” (Is. 43,18.19) Așa că, de îndată ce mi-am amintit acest verset, o pace adâncă a pus stăpânire pe mine. A trecut luna iunie, a trecut și iulie, și august... nimic la orizont. „Doamne, ce vrei să fac? Care este lucrul cel nou pe care vrei să îl faci pentru mine? Unde este drumul prin pustie și unde sunt râurile din locurile secetoase?”

„De ce n-ai încerca să mergi ca voluntar undeva?” a fost sugestia dragilor mei părinți. Zis și făcut. M-am înscris, prin Adventist Volunteers, pentru Egipt. Aveau nevoie de cineva care să se ocupe de partea spirituală a elevilor dintr-un liceu adventist din Cairo. Am așteptat cu sufletul la gură doar ca să primesc un răspuns negativ: „Datorită culturii, avem nevoie de un băiat pentru această poziție”. Apoi, la sugestia Conferinței Generale, m-am înscris pentru alte două locuri. Dumnezeu a închis ușa după ușa. A patra sugestie a fost Noua Zeelandă. Totul părea bine până când nu am mai primit nici un semn de viață de la ei. În același timp, am scris asociației „Gospel Ministries International”. Auzisem despre David Gates și despre minunile pe care Dumnezeu le face prin el. „Avem nevoie de profesori la Davis Indian Industrial College din Guyana”, a fost răspunsul lor prompt, după care nu am mai primit nici un fel de veste. „Doamne, unde mă vrei?”

Două săptămâni mai târziu, am primit vizita lui David Gates în România. „Mai aveți nevoie de mine?” a fost întrebarea mea directă. Răspunsul a venit la fel de direct: „Desigur!” Următoarea zi, am primit un e-mail și din Noua Zeelandă: „Avem nevoie de tine”. Prea târziu însă. Decizia a fost luată. Guyana este destinația mea.

A urmat un șir lung de alergări după informații, viză, vaccinuri, bilet de avion. Deși totul părea încurcat, Dumnezeu a făcut lumină. Iată-mă ajunsă la agenția de turism: „Aveți 7 zile să plătiți biletul de avion, altfel îl veți pierde”. Portofelul îmi era gol. „Doamne, dacă mă

Doamne, unde mă vrei?

RALUCA ȘTEFAN

vrei în Guyana, ai 7 zile la dispoziție să îmi dai bani". Și nu-mi trebuiau pușini. Numai biletul de avion era 1440 de euro. Iar pe lângă bilet, mai aveam nevoie și de bani pentru viză, vaccinuri, asigurare medicală, echipament. M-am înarmat cu răbdare. Știam că Dumnezeu va răspunde pe ultima sută de metri. Dar n-a fost așa. Următoarea zi, am primit un telefon. Era Heike, secretara fr. Maurer de la Diviziune. Voia să știe ce am făcut cu Noua Zeelandă. I-am explicat ce s-a întâmplat și faptul că voi merge în Guyana. „Am votat în comitetul Diviziunii să îți dăm o parte din banii necesari, însă, datorită schimbării de locație, va trebui să votăm din nou”. Deși convorbirea a lăsat ceva incertitudine, în inima mea am știut că acesta este răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea mea. Și așa a fost. Deși ceea ce Diviziunea mi-a oferit nu era suma necesară de care aveam nevoie, Dumnezeu S-a folosit și de alte persoane și, curând, am avut banii pentru toate cheltuielile necesare. Și când mă gândesc că nu i-am cerut, ci doar m-am rugat Tatălui meu, inima mi se umple de recunoștință.

Departe de civilizație

Iată-mă ajunsă în Guyana, la mai puțin de o lună de la data când m-am hotărât să vin aici. O nouă lume, o nouă cultură, o nouă climă, o nouă vegetație. Un vis împlinit. Mă aflu față în față cu oameni și locuri despre care am citit sau pe care i-am văzut în DVD-uri. Mi-a fost destul de greu să cred că e cu adevărat realitate. Îmi este destul de greu să cred că zbor deasupra junglei undeva în interior, la 430 km depărtare de capitală și de civilizație, alături de Gary Roberts, pilotul pe care Dumnezeu l-a salvat printr-o minune doar cu câteva luni în urmă, dintr-un teribil accident de avion. Destul de greu să cred că mă aflu în Paruima, un sat izolat la care singura cale de acces este avionul misiunii, fără electricitate, fără telefon, fără internet, fără șosele și mașini, unde cel mai apropiat sat este la depărtare de două zile și jumătate de mers pe jos. Da, iată-mă în satul în care un înger s-a arătat șefului de trib acum mai bine de 120 de ani, l-a învățat despre dragostea lui Dumnezeu și i-a spus să aștepte pe cineva cu o carte neagră care îl va învăța pe el și poporul lui ce trebuie să facă. Îmi amintesc ca și

acum povestirea aceasta pe care fratele Cristescu obișnuia să o spună și pe care o ascultam cu atâta interes. Da, locuri noi și totuși cunoscute, persoane noi, însă cu experiențe familiare.

M-am bucurat de o primărie călduroasă atât din partea colegiului, cât și a bisericii. Nu mi-a luat mult timp să aflu că David Indian Industrial College (DIIC) are 20 de studenți, amerindieni din Guyana și Venezuela, care studiază aici timp de doi ani de zile materii teoretice, precum engleză, religie, matematică, leadership, studii sociale, muzică, dar și materii practice, precum tâmplărie, electro-mecanică, cursuri de sănătate și home economics (croitorie, arta culinară și alte lucruri de care studențele au nevoie pentru a fi soții și mame). Nu mi-a luat mult timp nici să aflu ce voi face: voi predă religie și muzică, mă voi ocupa de radio (mijlocul de comunicare folosit aici), voi fi pedagog asistent, mă voi ocupa și de birou. Să predau. Este lucrul de care m-am temut cel mai mult și pe care mi l-am dorit cel mai puțin. Nu știu de ce mi-a fost așa de teamă de predat. Acum știu că Dumnezeu m-a adus aici ca să mă învețe, alături de multe alte lucruri, că pot iubi predarea. Mai mult, am ajuns la concluzia că acesta este unul dintre lucrurile pe care mi-ar plăcea să le fac pentru restul vieții mele. Să-i ajut pe studenți să înțeleagă Cuvântul și dragostea lui Dumnezeu este unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le poți face. Și este cu atât mai frumos cu cât unii dintre ei nu provin din familii adventiste, iar alții nici nu fac parte din Biserica Adventistă.

El nu a rămas niciodată dator

Dumnezeu lucrează. Lucrează în ei și lucrează în mine. Am văzut cum poate schimba un student-problemă, care comentează mereu și nu este atent în clasă, într-unul care spune: „Miss, poți continua, nu vrem pauză” sau „Miss, iubesc orele tale”. Am văzut și cum poate răspunde rugăciunilor. Nu o dată ne-am rugat pentru cer senin, pentru ca avionul misiunii să poată ateriza în timp ce nori negri acopereau cerul. Și nu o dată El a înfăptuit minunea. Nu pot să nu îmi amintesc nici cum ne-am rugat pentru profesori și cum Dumnezeu a trimis oameni potriviți, dispuși să slujească cu tot ce au și sunt.

Apoi, mai sunt și cererile personale, lucruri mărunte, lucruri ce țin de suflet, de relația mea cu El și cu cei din jur, pe care le-am cerut de la El, și El nu a rămas dator niciodată. Minuni sunt la tot pasul.

Dumnezeu lucrează mai minunat decât mi-am închipuit vreodată. Dumnezeu mă transformă pe mine. Cred că acesta este cel mai frumos lucru care i se poate întâmpla cuiva. Dumnezeu mă învață să depind de El, să-L iubesc și să-L slujesc.

Vreți să vă spun un secret? Dumnezeu poate face același lucru și cu voi. Are nevoie doar de un singur lucru: să vreți. Este exact ceea ce am făcut eu. Am vrut. Apoi, El mi-a arătat locul, El mi-a dat și banii și tot El îmi dă putere să merg înainte. E așa de simplu... Mult timp mi-am spus că nu pot fi misionar, pentru că nu pot trăi în condiții destul de primitive, izolată de familie, prieteni și civilizație. Vreți să vă mai spun un secret? Iubesc locul acesta, iubesc sălbăticia de aici, iubesc viața simplă în care civilizația nu a pătruns foarte mult. Mă fascinează să văd cum Dumnezeu mă modelează și mă conduce pas cu pas. Mă fascinează să văd și cum răspunde rugăcinilor rostite și chiar și celor nerostite, cum îmi arată că viața poate fi trăită la maximum. Îmi place să descopăr de ce m-a adus aici și ce planuri are cu mine.

Da, n-aș da viața de aici pe viața pe care am trăit-o până acum pentru nimic în lume. Știu că Dumnezeu m-a chemat în Paruima. Știu că Guyana este țara pe care El mi-a dat-o în stăpânire și pe care mi-a promis-o încă de acum doi ani, când, de Anul Nou, am primit făgăduința din Deut. 5,33. De aceea am ales să spun: „Doamne, te voi sluji aici atâta timp cât vei avea nevoie de mine, până vei veni să ne iei acasă”.

Misionarul este persoana care, atunci când Dumnezeu întreabă: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi?” el este gata să răspundă: „Iată-mă, trimite-mă!” Așa aș defini termenul de misionar, dacă aș fi întrebată acum.

Raluca Ștefan
misionar voluntar,
Paruima, Guyana

Olimpiada de religie – faza națională

Zilele de 14 -16 aprilie 2006 au adunat sub umbrela Stupiniului momente unice pentru sute de copii adventiști din România. Porțile campusului s-au deschis de data aceasta pentru participanții la Olimpiada de Religie, faza națională. Dat fiind numărul mare de participanți în Sabat, la Stupini, au venit copiii din Conferințele Transilvania Nord, Banat și Oltenia. Conferința Moldova a petrecut Sabatul la Sfântu Gheorghe, iar Conferința Muntenia la Moeciu. Duminică, în ziua concursului, reprezentanții din toate Conferințele au fost prezenți la Stupini.

Am deschis Sabatul împreună, programul de vineri seara fiind pregătit de Conferința Banat. Cuvântul a fost prezentat de pastorul Daniel Obăgeanu, care a subliniat importanța raportării doar la modelul Isus Hristos, prin parabola modernă a calculatorului, care rulează programele instalate pe hard de către altcineva și care este continuu amenințat de viruși, la fel cum omul este expus diverselor influențe... negative în special. Vorbitorul i-a încurajat pe copii să se ferească de tot ce poate fi considerat virus, recomandându-le să caute doar influența lui Isus Hristos. „Să ne uităm țință la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus” (Evrei 12,1).

În Sabat dimineață, la ora 9, devoționalul a fost pregătit de capelanul Liceului Adventist din Craiova, Lucian Răcilă. Printr-o manieră originală de prezentare, vorbitorul a antrenat în discuție colegi pastori, dar și copii, care s-au adunat în jurul înțeleșurilor cuprinse în cartea Psalmilor. Școala de Sabat a fost organizată și condusă de către elevii Liceului Adventist, care au împărțit sala pe grupe de juniori, companioni, tineret și majori. Vești misionare deosebite au venit din diferite colțuri ale țării, prin intermediul Laurei Bordei, al lui Sebastian Ghenghea și Antal Orban.

Serviciul divin de la ora 11 a fost deschis prin muzică din toate cele trei Conferințe, solo, duet sau cor și prin experiențele relatate de Frida Nicolau și Ovidiu Dascălu.

În predica rostită de fr. Valeriu Petrescu, directorul Departamentului Educație al Uniunii Române, textul din început a fost Deuteronom 28,13: „Domnul te va face să fii cap și nu coadă”. Gândindu-ne în primul rând la

poporul care a primit această făgăduință, am căutat împlinirea ei într-un domeniu ușor de evaluat, cel academic. Cele mai multe dintre premiile Nobel au fost acordate, de-a lungul timpului, evreilor. „Promisiunea rămâne aceeași pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi. Această făgăduință este un CEC pe care Dumnezeu ni l-a dat. Nu te mulțumi cu puțin! În momentul în care te mulțumești cu ceva mai puțin decât a fi cap, drumul pe care ești merge în jos. Dar trebuie să fii cap, fără să se urce la cap! Pentru că, în definitiv, este vorba într-adevăr de o competiție, dar o competiție cu sine. Este datoria ta față de Dumnezeu să fii cel mai bun în toate și nu pentru că ai concura cu altcineva, ci pentru că ești dator. Această făgăduință ne privește pe toți.

Dar până unde trebuie să mergem pe această cale? Până la statutul pentru care am fost creați. Vă îndemn, în Numele Domnului, să nu vă mulțumiți cu puțin! A fi cap nu înseamnă să fii mândru, egoist, infatuat, ci înseamnă să fii umil. Cea mai înaltă treaptă pe această scară este să fii asemenea Maestrului. Vă doresc să fiți cap! Și să ne vedem cu toții acolo unde vor fi aceia care au ales să fie cap!” (Valeriu Petrescu).

După un moment muzical, partea a doua a mesajului ne-a fost adresată de fr. Constantin Popescu, directorul Departamentului Educație al Conferinței Oltenia. Acesta a vorbit despre ce înseamnă să fii cu Isus încă de la început. „Creștinul nu are doar sensul de a fi, ci și de a face. Nu știința dă viață, ci numai viața dă viață. Dacă suntem aici, suntem pentru că am început viața cu Isus Hristos, dar vom exercita o influență spre binecuvântare doar în măsura în care ne consacram Lui. Urmându-L pe El, devenim asemenea Lui și, implicit, îi influențăm și pe alții să-L urmeze” (Constantin Popescu).

După-amiază, serviciul divin prezentat de Conferința Transilvania Nord a avut ca temă centrală închinarea prin cântec și poezie. A existat și o surpriză, prin care pastorilor prezenți li s-au adresat întrebări de verificare a cunoștințelor biblice. Mesajul din partea lui Dumnezeu a fost prezentat de pastorul Antal Orban, care a îndreptat atenția ascultătorilor către cea de-a doua venire a Domnului Hristos. După apusul soarelui, tinerii s-au

întâlnit la o seară de părtășie, unde fiecare și-a exersat talentul muzical, actoricesc sau poetic.

Duminică dimineața. Atmosfera este tensionată, fiecare fiind preocupat de gândurile lui. Ultima încercare de a repeta ceva se vede pe fața fiecărui participant. Apar și întrebări: „Dacă scriem cu 'ă' în loc de 'î' este vreo problemă?” sau „Scriem 'cari' sau 'care'?” Masa este servită în grabă, pentru că sala trebuie pregătită pentru olimpiadă. Între timp, încep să apară mașini cu participanții de la celelalte Conferințe. Deși copiii s-au rugat mult ca să nu plouă, totuși ploaia începe. Oricum... încrederea în Dumnezeu rămâne!

La ora 9:30 are loc deschiderea. Fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, prezintă mesajul din partea lui Dumnezeu, îndreptând atenția către momentul ispitirii Domnului Isus, moment în care El a răspuns cu „Stă scris”. Olimpiada se desfășoară în trei serii. Primii sunt cei din grupa a III-a, clasele XI-XII. Timpul de lucru este de o oră și 30 de minute. Urmează grupa I, cei mai mici, clasele V-VII, care au așteptat cu nerăbdare. Apoi, ultima serie și cea mai numeroasă. Atmosfera din sălile de examen este una de seriozitate și corectitudine maximă. Sunt oferite instrucțiunile necesare, apoi subiectele... Testul este grilă. La finalul examenului, fiecare participant primește o diplomă și trei cărți. După olimpiadă – vervă deplină, toți vor să știe pentru ce variante au optat colegii lor. Unii sunt fericiți, alții triști, dar toți speră... încă nu s-au dat rezultatele.

Am întrebat pe câțiva dintre participanți despre sentimentele pe care le-au avut în acest week-end.

„Particip în premieră la Olimpiada de Religie. Sunt fericită și îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu, pentru că m-a condus și m-a ajutat până aici. Doresc să fac din Cuvântul lui Dumnezeu o provocare continuă pentru viața mea, iar olimpiada este o bună ocazie pentru a-mi evalua cunoștințele” (Luiza Capotă – Conferința Moldova).

„Pe lângă testul în sine, îmi voi aminti de clipele frumoase petrecute împreună cu ceilalți și de Sabatul care a fost o înviore. Aș cuprinde întregul Sabat în ideea 'Lăudați pe Domnul din toată inima!' Spiritul deschis și comunicativ, specific nouă, tinerilor, ne-a făcut să legăm noi prietenii și să le întărim pe cele mai vechi. Consider că am avut doar de câștigat și, chiar dacă testul a fost destul de dificil, pot spune că a meritat, voi participa și data viitoare” (Sebastian Ghenghea – Conferința Oltenia).

„Se pare că Dumnezeu a îngăduit să mai avem încă o dată emoțiile unui examen, un examen al cerului, în care participanții au simțit gustul învățăturilor divine. O primă impresie generală, care se instalase în momentul în care am pășit pe poarta Institutului, a fost aceea de mulțumire, pentru că la final avem ocazia să ne verificăm cunoștințele” (Andrei Chicoș – Conferința Moldova).

„Dincolo de tenta competițională pe care ar fi putut-o lua această olimpiadă, a fost în primul rând o

ocazie de studiere a Cuvântului lui Dumnezeu” (Maria Ilisie – Conferința Banat). Ana Gune și Ingrid Mișu, din Conferința Oltenia, au apreciat în mod special condițiile de cazare și masă: „Ne-am simțit foarte bine aici și am vrea să avem ocazia să revenim”.

„Olimpiada? Nici un copil nu a moștenit vreodată credința de la părinții lui. Însă copilăria este perioada excelentă pentru așezarea bazelor acestei credințe. Cred că adolescenții și copiii au ocazia de aur la Olimpiada de Religie pentru a construi această bază. Cel mai important câștig este că acești copii, în majoritate, au prins dragoste de Scriptură și au descoperit că și ei pot înțelege ceea ce citește și predică cei mari. Aceasta le dă un statut în biserică – faptul că nu sunt doar roata de rezervă, ci sunt importanți. Descoperă că pot să ajungă la un nivel mai înalt decât înaintașii lor. Și asta pregătește biserica pentru timpurile care ne stau în față. Ocazia de la Stupini? Olimpiada de Religie adventistă nu este un alt concurs cu alți concurenți care vor să se bată pentru aceleași locuri. Ocazia întâlnirii tuturor olimpicilor creează o comunitate a copiilor și a tinerilor, formându-și încă de pe acum simțământul apartenenței la un popor. El nu concurează cu prietenii lui, ci cu el însuși. Acesta este unul dintre marile câștiguri ale Olimpiadei de Religie” (Daniel Cîrț – pastor, Transilvania Nord).

„De când am sosit aici mă răscolește foarte mult gelozia. Sunt gelos din pricina condițiilor și a posibilităților deosebite, puse la dispoziția tinerilor de astăzi. Mult mi-aș fi dorit și eu ca, prin anii 70-80, când eram ca ei, să fi avut măcar un sfert din ceea ce li se oferă lor. De când am sosit aici sunt mândru. Sunt mândru, gândindu-mă că toți acești tineri inteligenți, frumoși, talentați și plini de curaj sunt tinerii bisericii mele. De când am sosit aici sunt fericit. Fericit că fac și eu parte din acest popor” (Valentin Ciurea, însoțitor, Conferința Oltenia).

La final, nimic nu ar fi mai potrivit decât cuvintele psalmistului: „Poporul Tău este plin de înflăcărare când îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua” (Psalmi 110,3). Primește-ne, Doamne!

reportaj realizat de: Lorena Bancu, Mioara Drăguș și Constantin Popescu

Suferința ca fața unui înger...

BENIAMIN PASCU

Umbre purtate de timp, dureros și chinuitor, spre un capăt al firului, mai subțire, mai nevăzut, mai aproape de ele... vin din istorie sau din neștiut, din tumult sau singurătate, aici, la un capăt de urbe obosită, unde trecutul nu dă socoteală prezentului, iar bruma de viață zburdă discret în amintiri. Insalubru sau strălucitor, pentru ei, ființe ajunse la vârsta prețuirii necuvintelor, ieri nu apune în azi, ci în mâine, pentru că timpul nu mai are timp, se grăbește, te grăbește, încorsetându-te în matricea-i fără echivoc, ori mășori clipele în speranță, ori nu le mai mășori.

Aici, în patul hărăzit de Dumnezeu să privești apusul, ai dreptul să te simți singur, să te întorci cu fața la perete, să strigi. Dar în zori, înțelepciunea te cheamă printre semeni și te învață că trebuie să o iei de la început, că nimeni nu este nimeni, că „nimeni” nu există, că ești reverberația acelei creaturi plămădită de Dumnezeu pe când se plimba în lumină, lăsată acum să-și caute alinarea în cea de-a doua copilărie, să-L caute, să-L găsească, să fie...

Pentru toți și pentru fiecare, „Theodora” este intimitatea, este casa, este *el*, sunt *ei*, cei cândva alungați sau aduși, găsiți sau trimiși, altoiți într-un fel de „a fi”, poate neștiut, stingher, temător, dar altruist și fără de negare. Și asta pentru că oameni de departe și de aproape au bătut palma deasupra unei cruci încrustate în suflet, zicând și făcând, pomind la drum și ajungând, acolo unde numai dacă sfidezi neputința te poți simți liber și împăcat în credință, în nădejde și în iubire de oameni.

Vă înșelați, „Teodora” nu este (doar) un așezământ, un locaș al neputincioșilor, un orizont al privirilor pierdute... „Theodora” este o familie, un spirit, o școală. Este viața luată de la început atunci când nimeni nu se mai întreabă dacă ești.

Niște imagini

Pentru mine, Theodora Stoica, anul 1994 a fost anul deciziei. Până atunci, fiecare vizită pe care o făceam în țară, din Germania, însemna o permanentă confruntare cu mine însămi. La întoarcerea din România mă urmăreau zile la rând acele terifiante imagini cu bătrâni dezdăcâinați, târându-și pașii pe lângă zidurile clădirilor, acei năpăstuiți ce se adăposteau prin boscheții de pe marginea Someșului... Într-o seară, mă plimbam pe la Cetățuie și am văzut vreo

doi cum tremurau, în zdrențe, la gura grotei. Am realizat atunci că nu sărăcia este primul dușman al societății române, ci nepăsarea. În Germania, aveam contact cu asociațiile de binefacere creștine, cu căminele de bătrâni. Le-am privit ca o sursă de ajutor și pentru bătrânii din România. La întoarcerea în Germania, împreună cu soțul meu, Florin, am demarat un proiect... Proiectul „Theodora”. Mă regăseam în ceea ce făceam, simțeam o împlinire, eram utilă... De aceea doream ca proiectul să-mi poarte numele și nu ca să devin „nemuritoare”.

Nimeni nu privește înapoi

Îngăduitor, amurgul mai lasă o ultimă rază de soare să traverseze holul ce ia culoarea rubinie a gresiei. Încet, ușile se deschid, din spatele lor ivindu-se temător ochi întrebători, chipuri și chipuri sprijinite în bastoane, genunchi tremurând, ici-colo câte o carte ținută în mâini, probabil Biblia, sau subțiori, dacă mâinile nu mai pot ca odinioară... Îmi plec capul, refuz să-i privesc, mi-e jenă, îmi comut propria-mi imagine peste un sfert de secol (oare îmi va da Dumnezeu zile... și cum va fi, tot așa?...), iar refuz să-i privesc, mă suprapun peste destinele lor, ceva din mine mă provoacă, meditez, mi-aduc aminte de rugăciunea tatălui meu înainte de a nu mai fi: „Doamne, numai ochii și mintea să nu mi le iei...”. Aliniați în raza de soare (poate chiar soarele a vrut să-i aștepte), pașii târâți fac notă discordantă cu strălucirea gresiei și parcă cineva dinăuntru lor se luptă a-i muta, robotic, spre sala de mese. Merg, se opresc, se reazemă, iar merg... Este greu, fiecare pas poartă o identitate, fiecare respirație este un nume, fiecare privire pe fereastră cheamă ceva, pe cineva... Mă uit pe sub sprâncene, ghemuit pe fotoliul din haos și caut să mă conving că cea mai perfidă capcană este atunci când crezi că tot ce altădată era libertate, putere, mișcare, viață, a ajuns acum doar o nefericită și (in)umană asociere cu trecerea vremii.

Aici, la „Theodora”, ca de altfel la oricare altă „Theodora” din lume, nimeni nu privește înapoi. Este o cutumă. Pendulezi între „acum” și „atunci”, între resemnare și speranță, aștepti ceea ce timpul îți oferă și bunul Dumnezeu îngăduie. Inevitabilul, ascuns de cuvinte, este undeva înainte, pândeste, așteaptă... Toată lumea știe asta, dar nimeni nu vorbește despre conjugarea lui „a (nu mai) fi”, despre premoniții,

Merg, se opresc, se reazemă, iar merg...
Este greu, fiecare pas poartă o identitate,
fiecare respirație este un nume, fiecare privire
pe fereastră cheamă ceva, pe cineva...

despre... Aici este, de altfel, marea provocare a „Theodorei” de la Cluj: să-i convingă pe toți acești așteptători că fiecare are un preț, că Cineva a plătit acest preț, că nu există pe lume anonimi, ci numai fii și fiice cu nume, cu o istorie, cu o identitate.

Dumnezeu îți merge înainte

Nu este ușor – spune Theodora Stoica. Dintre cei 60 de vrâstnici, o parte sunt neajutorați. De toți aceștia se ocupă doctorul Lorant Szentagotai și alți douăzeci de angajați. Hrană specifică vârstei și afecțiunilor, îngrijire, consultații, medicamente, consiliere, supraveghere... Profesionalismul nu este de ajuns. Actul caritabil solicită răbdare, înțelegere... Eu cred că important este spiritul în care faci un lucru și motivația lui. Eu am avantajul unei experiențe de acest fel în Germania. Asta mă ajută din punct de vedere organizatoric, dar dacă structura ta nu este profilată pe ideea de „a face bine”, ca scop suprem în viață, nu cred că ai vreo șansă. Am o educație creștină, am un Model suprem și cred că acesta este resortul meu interior. Nu-mi place să vă răspund cât m-a costat pe mine, pe soțul meu, înființarea acestui cămin de bătrâni pentru că actul de caritate nu are de-a face cu lauda, cu afacerea, cu competiția... Voi spune numai că nu am fost singuri, voi spune ceea ce alții au făcut, pentru ca noi să dăm viață acestui proiect. De pildă, Asociația de Caritate din Germania a făcut o donație de două autoturisme, un microbuz de transport persoane și altul de marfă; domnul Erwin Muller din Germania, membru al asociației, a donat, personal, 15 mii de mărci. Important a fost ajutorul primit din partea Ministerului pentru Dezvoltare Economică din Germania, bani cu care am construit demisolul și parterul edificiului. De asemenea, și-au adus contribuția: Universitatea din Hamburg, Fundația „Software AG” din Darmstadt și Primăria Landkreis-ului din Saxonia Inferioară. Cum aş putea să uit participarea financiară a Consulatului General al Germaniei în România, a Consulatului Germaniei la Sibiu, care ne-a facilitat demersurile... Mă gândesc la mulți alți prieteni din România, oameni „de rând”, care, auzind ce vrem să facem aici, pe strada Blajului, nu au pregetat să participe în mod voluntar, cu banii lor, cu timpul lor, cu rodul grădinilor lor... Când îți propui să lupți pentru un scop nobil, Dumnezeu îți merge înainte”.

Să ne cunoaștem familia adventă...

Republica Filipine se întinde pe coasta sudică a Asiei, între Marea Chinei de Sud și Oceanul Pacific, ocupând arhipelagul cu același nume, care are în componență în jur de 7.100 de insule. Numele țării vine de la regele Spaniei, Filip al II-lea, fiind până în 1898 colonie spaniolă. Religia predominantă este cea catolică, restul populației fiind protestanți, musulmani sau budiști.

Biserica Adventistă a început lucrarea în Filipine în 1905, prin R. A. Coldwell, și de atunci a înregistrat o creștere spectaculoasă în toate domeniile de activitate.

În 1911 a fost botezat primul grup de filipinezi, iar în 1912 a fost dedicată prima biserică din Filipine. Din 1917, a început să funcționeze Academia Adventistă din Filipine, unde, după cei cinici ani de studiu, erau 67 de studenți pentru botez și 88 de misionari pentru câmp. La mijlocul anilor '20, a fost deschis un spital în Manila, iar în 1929, s-a început construcția unui sanatoriu. În 1923, statisticile vorbesc de 1.029 de botezuri, cifră sub care nu a mai scăzut niciodată.

Reprezentativ însă pentru lucrarea din Filipine, încă de la începuturile ei, este colportajul. În 1911, vânzările erau de 100 de dolari pe zi, colportorii fiind opriți pe străzi de oamenii care doreau să cumpere literatură. În 1918, veniturile casei de editură ajunseseră la 65.506 de dolari.

Astăzi, Filipine este socotită capitala colportajului mondial, având 5.000 de evangheliști cu literatura. Statistica oficială vorbește de 4.100 biserici și 750.000 de membri botezați, dar se estimează că numărul total al celor ce se declară adventiști depășește 1.300.000 de persoane. Sunt șape spitale, o universitate și alte sute de diferite școli. Totodată Filipine este centrul organizației „Mișcarea celor 1.000 de Misionari” care a trimis deja în jurul lumii 2.000 de tineri voluntari, care au plantat 250 de biserici și au botezat peste 20.000 de persoane.

Adrian Neagu,
pastor asistent, Coferința Oltenia

Căminul îngerilor

Sunt ipohondru și nu-mi place să intru prin saloane... Ar trebui să-mi înving teama de boli, de doctori, de halate... Pe mese, cărți și lucruri personale, cutii cu pastile, flacoane, coabitând cu florile din glastre. Este curat, dar prea mult liniște. Bătrânii vorbesc puțin, mai mult citesc, câțiva se uită la televizor, alții meditează privind îndelung dealurile din apropiere. Adorm devreme, se scoală în zori. Vârsta (!?)... pășesc încet pe scări. De undeva, de la primul etaj străbate, firav, un timbru de orgă. Bach?... Nu știu. O ușă de sticlă se deschide discret și cineva îmi face semn să intru. Scaune, amvon, flori, orgă și multă lumină... Câteva priviri se îndreaptă simultan spre mine, figură nouă și, poate, incompatibilă cu acel loc și acel timp. E capela, e rugăciunea de seară, e momentul intim cu Dumnezeu. Bătrânii țin mult la asta. E vremea împăcării cu Cel de sus, a vecerniei, a punerii în rânduală. Vine noaptea, nu știu ce aduce și fiecare dimineată este o binecuvântare de la Dumnezeu. Iau loc, sfios, pe ultimul rând, caut să mă integrez în atmosferă, ascult. Unduirile orgii mă trimit înapoi, în copilărie, la pianul veșnic dezacordat al bunicii, pianul la care mama ne cânta mereu înainte de a spune împreună „Înger, îngerășul meu” sau „Tatăl nostru” sau... Ușa se deschide din nou, nu apare nimeni, dar cineva o ține cu piciorul. Un scârțâit ușor, un oftat, cineva care suferă. Câteva cărucioare sunt împinse în capelă, duse în față, lângă amvon, fixate cu grijă, pentru că ele poartă suflete venite la închinare. Unul dintre scaune este adus în spate, în apropierea mea. Nu știu, cred că nu este adevărat ce văd, nu am fost pregătit pentru așa ceva. Femeia din el mă privește, îmi zâmbește cu mâna întinsă, îmi șoptește: „Bine ai venit, vă doresc pace în suflet...”. Îi răspund ceva bâlbâit, stingher, mă simt tulburat, femeia nu are mai mult de treizeci de ani... Caut să mă adun, mă reculeg, încercând să intru în atmosfera capelei.

Deodată orga se oprește și un bărbat cu părul alb, în costum negru, urcă încet treptele amvonului. Îmi întorc privirea spre „...Ana este numele meu”, șoptește cea de lângă mine, ghicindu-mi nedumeririle, „dumnealui este pastorul Timiș”. În pofida suferinței, Ana este senină, ochii ei împrumutând ceva de la îngeri. Mă simt umilit, într-un disconfort cu mine însumi, cu Dumnezeu și sunt întreg și n-am nimic... cum poate fi așa senină Ana? Îi arunc, fugar, o privire, caut să mă ridic, simt că sunt depășit de moment, chiar dacă ceva din mine mă îmbie să rămân, să ascult, să mă rog, să învăț ce înseamnă suferința purtată cu față de înger...

Tăcut, cobor în curte. S-a înnoptat și aici, la marginea orașului, din grădini adie un miros de prune coapte. „Theodora”, rămâne în urmă, luminată, discretă, prea puțin știut. Căminul îngerilor...

Încerc să-mi fac ordine în gânduri, să înțeleg, să scriu... Pe trotuar nu mai este nimeni, numai cuvintele părintelui Timiș mă urmăresc, de parcă ar fi știut cine sunt: „... căci din cuvintele tale vei fi găsit fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit”.

Beniamin Pascu,
redactor la cotidianul
„Adevărul de Cluj”

Prieteni pentru Hristos

CORA DUMITRU

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13, 35)

Te invit să facem un calcul rapid! Câți prieteni crezi că are, în medie, un om în viața lui? Să zicem că ai 24 de ani, până acum ai avut cam așa: cel mai bun prieten de la grădiniță, cu care îți împărțai sandviciul și roteai în aer ghiozdănelul. A urmat primul coleg de bancă din clasa întâi, care, deși îți mai stropsea din când în când caietul cu cerneală sau îți rupea mina de le creion, rămânea prietenul tău bun cu care râdeai în timpul orelor. Să nu mai vorbim de prietenul tău de drum, care te aștepta în fiecare dimineață la colțul străzii, și de toate năzbâtiile pe care le făceați pe drumul de întoarcere de la școală. Dar de vecinul cu care îți petreceai zilele de vară tipând și alergând cât era ziua de mare, îți mai aduci aminte? Apoi, din clasa a V-a, s-au mai schimbat și prietenii, a urmat liceul, alți colegi, alți prieteni. Ai părăsit locul natal și te-ai trezit într-un oraș mare, în care ți-ai căutat un grup de prieteni, pentru că ai vrut să aparții, ai avut și primul loc de muncă și aici te-ai alipit de prieteni noi.

Până acum, probabil că ai avut în medie cam 10 prieteni buni, fără să îi luăm în calcul pe prietenii de la biserică: de la Școala de Sabat, de la grupa de exploratori sau de companioni. „Așa cum întotdeauna o apă curgătoare preia caracteristicile solului pe care îl străbate, principiile și obiceiurile tânărului devin, în mod

invariabil, impregnate de caracterele celor cu care acesta se însoțește.” (E. G. White, *Solii pentru Tineret*, p. 368).

Gândește-te, pe rând, la fiecare prieten pe care l-ai avut. Cum îl chema? Cum arăta? Și dacă i-ai da un telefon chiar acum? I-ai face o bucurie și ai simți că astăzi nu trăiești degeaba! Dar, dacă lângă unul dintre acești prieteni de demult îl pui pe prietenul cel mai bun de acum... și cu acești doi prieteni buni ați pași în locul unde cu bucurie mergi Sabat de Sabat...

Valoarea unei prietenii

Aș vrea să vă spun povestea unei astfel de prietenii dintr-o biserică micuță. Un băiat, să-i spunem Bogdănel, era mereu pus pe contrazis, venea în blugi și era foarte direct, „de ce așa, de ce nu altfel?”, aproape că nu ți l-ai fi dorit într-o grupă de exploratori sau de juniori, la Școala de Sabat, și totuși el a știut să-și facă prieteni. Acum un an, pe când avea vreo 15 ani, mare ne-a fost surprinderea să îl vedem în timpul unui seminar de Apocalipsa, însoțit de cei mai buni prieteni ai săi, trei vecini: Giorgian, Cristi și Andrei. Până acum, n-ar fi nimic special, pentru că în astfel de ocazii vin oameni noi, necunoscuți. Inima ne-a crescut însă când, în Sabat, toți patru au fost prezenți la Școala de Sabat. Împreună cu cei patru, plus alți patru tineri din biserică, am format o grupă de tineri la Școala de Sabat.

Așa s-a întâmplat într-un Sabat, iar în al doilea, grupa s-a mărit. Tinerii născuți și crescuți în biserică, dar puțin obosiți

pentru a veni la Școala de Sabat, au început să fie și ei prezenți de la început. Astfel, grupa a crescut frumos: 12-14 tineri care, de la ora 9, așteptau cu bucurie începerea studiului și nu oricum, ci cu textul de memorat învățat pe de rost.

Ce s-o fi întâmplat? E simplu: un tânăr a știut să-și facă prieteni. Dar cum era prea puțin să fim împreună doar în Sabat dimineața, am început să ne întâlnim și în Sabat la prânz și seara, să studiem, să facem vizite, să cântăm, să discutăm, să facem un jurnal al tinerilor, să ne rugăm unii pentru alții și să ne împărtășim bucuriile. Cele câteva luni au trecut mai frumos ca niciodată, pentru că un tânăr a avut trei prieteni pe care i-a invitat la Școala de Sabat, și la cei trei s-au mai adăugat și alții: Diana, Costel, Dan, Nicoleta, pentru că și alți tineri din biserică și-au dat seama că au prieteni cu care ar vrea să împartă ce au mai scump: o speranță și un alt fel de viață.

Acum am început să ne descoperim și între noi, cei oboșiți, cei mai vechi: ne-am descoperit, am simțit că avem o misiune: să fim o familie gata să primească puii cei noi. Așa, ce până acum a stat undeva în spatele bisericii, „ascunzând” o comoară de învățătură din studiul personal, acum a început să ne binecuvânteze cu tot ce a citit și studiat ani la rând, fără ca nimeni să știe. Într-o seară, ne-a condus de la Geneza la Apocalipsa, arătându-ne clar Sabatul de la prima la ultima pagină a Bibliei, înțelegând în același timp că are o misiune, că are de ocrotit și de îndrumat tineri care sunt cum era el când a pășit pentru prima dată în biserică. Atunci era de vârsta lor, iar acum le slujește în fiecare Sabat de dimineață.

Adu-ți aminte de prietenii tăi!

Am început să simțim că trăim, că biserica trăiește, că, deși ai 35 de ani, iar celalalt are doar 17 ani, ne este dor unul de altul, că venim la biserică ca acasă, după o lungă absență. Deși ne puneam gînte ca întâlnirile din Sabat seara să nu mai depășească 2 ore, nu ne venea să ne mai despărțim: fie că discutăm despre evenimentele sfârșitului, fie că vorbeam despre metode de educare a copiilor sau ne încurajam reciproc în vederea examenelor care urmau sau ne rugam pentru părinții și frații bolnavi, din biserică. Și totuși, simțeam că nu

este suficient, voiam să frângem pâinea împreună, iar la masa noastră să nu lipsească cei plecați de lângă TATA.

Probabil că și din biserică ta lipsesc tineri, care, pe vremea când erau mici, spuneau poezii alături de tine la serbările din al 13-lea Sabat, iar acum sunt departe de CASĂ. Poate că nu mai știi nimic de ei sau poate că ani l-a rând i-ai căutat, iar ei te-au refuzat. Acum, când te simți în biserică ca și primii creștini: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii, și în rugăciune (...) Toți împreună erau nelipsiți de la Templu” (Fapte 2, 42,46), când te rogi pentru fratele și sora de la biserică, ca și pentru fratele tău de sânge, acum este timpul să îți aduci aminte de prietenii de demult, să dai un telefon, să faci o vizită, chiar cu riscul de a fi refuzat. Pune-i pe lista de rugăciune a tinerilor, căci „mare putere are rugăciunea”. Nu trebuie să pornești de la capătul lumii, ci de la casa ta, de la biserică și prietenii tăi.

Ocazia unei reîntâlniri

Dar cum să începi, de unde? Așa a început un vis frumos: „Haideți să mergem în excursie la munte pentru trei zile”. De ce la munte? Pentru că în natură, la munte, departe de zgomotul lumii, ești în prima școală pe care a lăsat-o Dumnezeu: „Edenul era sala de clasă, natura era manualul, Creatorul Însuși era Profesorul” (E. G. White, *Educație*, p. 14). În natură poți fi mai aproape de Creator. De ce trei zile? Pentru că numai petrecând timp cu cineva, mâncând împreună, lucrând împreună, închinându-te împreună poți să îl cunoști și mai bine. De ce vis? Pentru că într-o comunitate micuță, nici finanțele nu sunt la îndemână. Planul părea sortit eșecului, dar știam că, atunci când Dumnezeu vrea să facă un lucru frumos, începe cu o dificultate, când vrea să facă un lucru desăvârșit începe cu o imposibilitate. Așa că am venit cu toții înaintea lui Dumnezeu să-L prezentăm visul nostru. Doream să ne cunoaștem mai bine, să ne rugăm mai mult și să-i invităm pe prietenii de demult, care au părăsit biserică, să ne fie alături. Așa am început să apreciem rugăciunea de grup, să rostim nume ce n-au mai fost spuse de mult. Cu cât le pronunțam mai des numele, cu atât ni se făcea mai dor, iar misiunea noastră

prindea mai clar contur. Deși trecuseră șapte ani de când nu i-am mai văzut pe unii dintre ei, aceștia erau mai prezenți ca niciodată în inima noastră și dorința de a-i revedea a crescut. Ne minunam cum de i-am uitat atâția ani! Ne minunam că aceste rugăciuni, pentru cei plecați, erau înălțate și de noii noștri prieteni, acum în număr de șapte, tineri care nici măcar nu îi cunoscuseră vreodată.

Când privim în urmă e simplu: un tânăr a avut trei prieteni și acest fapt a stârnit în conștiința fiecărui tânăr prins în rutina unei prezențe constante, dar lipsite de entuziasm și implicare, responsabilitate și dorința de a fi un exemplu, de a fi VIU.

Timp de aproape două luni, ne-am rugat și am făcut planuri: nu urma să mergem să lenevim la munte, excursia aceasta trebuia să fie după voia lui Dumnezeu, așa că tot EL ne-a binecuvântat cu un timp de calitate. Am avut mesaje deosebite din partea celor doi pastori care ne-au condus în descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu:

„Ce să faci când te afli la o răscruce? Cum să cunoști voia lui Dumnezeu?” și tot El ne-a binecuvântat cu experiențe deosebite. Dar cea mai mare bucurie a fost dată de faptul că, alături de noi, au frânt pâinea tineri care ani la rând nu au îndrăznit să mai calce în biserică. Unii fuseseră excluși și se temeau să nu fie judecați sau priviți răutăcios. A fost minunat, să vezi cum, la sfârșitul a trei zile, oameni care niciodată nu vorbiseră despre voia lui Dumnezeu în viața lor, acum spuneau tare că, „dacă este voia lui Dumnezeu, doresc să se repete astfel de ocazii și să rămânem așa, ca o familie”. A fost minunat nu doar să-I cerem lui Dumnezeu, timp de două luni în rugăciune, să ne conducă, ci și să-I mulțumim cu glas tare pentru zilele petrecute împreună. Într-un mod neașteptat, am putut să-I mulțumim și în Sabatul care a urmat. De ce? Iată mărturia unei prietene vechi, plecate de mai bine de șase ani din biserică: „Îți mărturisesc că m-am simțit minunat la Moeciu. De mulți ani nu am mai simțit siguranța, pacea, bucuria... pe care am trăit-o acolo. Crede-mă că nu exagerez deloc. Nu vreau să mă grăbesc să fac afirmații mari, dar acolo am luat câteva

decizii pentru viața mea. Cu răbdare și cu Dumnezeu lângă mine, voi reuși, pentru că acum știu că acesta e drumul pe care trebuie să merg. Trebuie să rezolv câteva detalii, dar sper că voi reuși. O zi bună! Diana”, iar Marian, un alt miel răstăcit, la două săptămâni după excursie, în timpul Săptămânii de Rugăciune a tinerilor, afirma: „Acum știu ce voi face în viață: am găsit pe coperta Săptămânii de Rugăciune un proiect în care vreau să merg – Un an pentru Hristos! – pentru că El a venit după mine la garduri, să mă invite la masa Lui”. Un alt tânăr căsătorit și cu copii a afirmat: „Nu am putut să mai fumez nici o țigară, deși aveam pregătit câte un pachet pe zi”. Acești tineri sunt doar câțiva dintre cei care au părăsit biserica, dar care au răspuns invitației. Pe lângă aceștia, încă mai sunt alții departe de CASĂ, pentru care ne rugăm și cu care am vrea să fim împreună aici și în veșnicie.

Când devii prietenos și iubitor începi să trăiești!

De ce sunt fericită!? Pentru că simt că tinerii acestei biserici **au început să trăiască** și pentru că sunt convinsă că în multe biserici tinerii sunt vii.

Cum începe totul? Nu putem merge la marginile pământului să facem ucenici, dacă nu am reușit să avem prieteni pe strada noastră, în clasa noastră, dacă la biserică nu am ajuns să fim una și să frângem pâinea împreună: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată ești în mine, și eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17,21)

Cum a continuat experiența noastră? Tinerii au ajuns să se simtă bine împreună, dar și-au dat seama că nu este suficient să slujească doar în interiorul grupului, așa că au început să slujească în cadrul bisericii. Fie că era vorba de curățenie, fie că au pregătit programe publice, au făcut-o cu bucurie. Apoi, ne-am dat seama că a venit timpul să slujim în afară. A fost nevoie însă să mergem mai întâi la oile pierdute ale casei, pentru ca astfel și mai mulți tineri să se bucure. „Sociabilitatea creștină este mult prea puțin cultivată de poporul lui Dumnezeu. (...) Aceia care se închid în ei înșiși, care sunt lipsiți de bunăvoință de a îngădui să li se ceară a fi o binecuvântare pentru alții;

prin legături de prietenie pierd multe binecuvântări, deoarece, prin contactul unuia cu altul, mintea se cizează și se limpezește; prin relațiile sociale, se formează cunoștințe și se contractează prietenii care au ca rezultat o unire a inimilor și o atmosferă de iubire ce este plăcută înaintea cerului.” (E. G. White, *Solii pentru Tineret*, p. 363).

Dacă totul rămâne doar o petrecere frumoasă a timpului împreună, s-a pierdut ținta finală: mergeți și faceți ucenici; dacă doar vom vrea să facem ucenici, fără să frângem pâinea împreună, nu am înțeles modul de viață și de ucenicie al Domului Isus. Mesajul nu-i transformă pe oameni. De aceea avem nevoie de ceva mai mult, de o reflectare a caracterului și a modului de viață al lui Hristos. Trebuie să învățăm din nou să fim prietenoși și iubitori. Atunci vom ajunge să facem ucenici până la marginile pământului.

Și tu poți face ceva!

„Dacă vom continua să fim doar o biserică a mesajului, îi vom pierde în continuare pe tineri și pe noii convertiți, dacă însă intrăm în relație cu Hristos și reflectăm caracterul Său, așteptați-vă la minuni. Societatea nu-i va mai descrie pe adventiști prin cuvintele: nefumători, nu beau, nu dansează, vegetarieni, ci îi va descrie ca fiind cei mai buni, cei mai amabili, și cei mai responsabili din localitate. (...) Crezând că mesajul e tot ce avem nevoie, abandonăm această sarcină în mâna pastorului, însă este responsabilitatea noastră, a tuturor, pentru păstrarea tinerilor și a noilor convertiți.” (Gary Hopkins – *Curiul Adventist*, noiembrie-decembrie 2005, „De ce părăsesc tinerii biserica?”) și pentru căutarea și regăsirea oilelor răstăcite.

Dorești să trăiești o experiență similară. Fă planuri în acest sens, în grupa ta de tineri, rugați-vă și puneți-le în aplicare sau așteaptă lansarea proiectului „**Prieteni pentru Hristos**” – o inițiativă a Departamentului de Tineret – în toamna acestui an.

Cora Dumitru,
director proiect,
Asociația „Exploratori
pentru viitor”,
Unănele Română

Când Dumnezeu proiectează o casă...

Cu aproape trei ani în urmă, o tânără de 35 de ani, care L-a cunoscut pe Mântuitorul prin intermediul cărților împrumutate de membrii unei familii adventiste din localitatea ei, a devenit membră a comunității Roman. Câteva experiențe dureroase au marcat anterior viața ei. Internată în spital, pentru investigații, e diagnosticată cu scleroză în plăci. La aflarea diagnosticului, soțul a părăsit-o. S-a întors în casa bunicilor împreună cu mama ei, și ea bolnavă de osteoporoză într-un stadiu avansat. Casa începuse să se șubrezească. Are aproape un secol. Prăbușirea unei părți dintr-un perete o determinase să cumpere niște chirpici pentru a-l reface. Pentru a acoperi golul, au fost stivuite lemnele, transformând camera într-o magazie. Renovarea casei nu era o soluție care să dureze în timp. I-am spus atunci că, împreună cu tinerii, vrem să ridicăm două camere după 15 iunie, în timpul vacanței. Cu două zile înainte de 15 iunie, am primit un telefon din Spania, de la un tânăr pe care îl cunoscusem cu ocazia înmormântării surorii lui, decedate în atentatele de la Madrid și înmormântată în Roman. La telefon, mi-a transmis salutări. I-am spus că e printre puținii tineri plecați care dau câte un telefon, iar el mi-a spus: „Nu v-am sunat doar ca să vă salut, vreau să trimit niște bani pentru o nevoie urgentă pe care o aveți în district.”

Mesajul acesta l-am primit într-o zi de joi. Mă așteptam la 100 sau 200 de euro. Duminică m-a sunat să-mi spună de unde să iau plicul pe care l-a trimis. În el erau 1.000 de euro. Materialele erau prima prioritate. Patronul depozitului, auzind că e vorba de o binefacere, a redus prețul cu 300.000 de lei la fiecare metru cub de bolțari pentru zidărie. Am cumpărat și cimentul, fierul beton și scândura. Două mașini cu materiale și banii s-au epuizat. Un frate venit din Prahova, maistru în construcție, care se ocupă de ridicarea unei vile prin zona noastră, când a auzit de acest proiect, s-a angajat să ridice casa, cu sprijinul tinerilor. Turnam betonul la centură când m-a întrebat dacă avem bani pentru acoperiș. I-am răspuns că nu mai avem de când am cumpărat materialele, dar Dumnezeu mai are. În aceeași zi, un tânăr penticostal, care are două surori și un frate, membri adventiști, lucra împreună cu tinerii, turnând beton în centură. Într-o pauză, a venit la mine sensibilizat de situație și mi-a spus că vrea să ajute și el cu ceva. I-am spus că deja o face muncind. Dorea să ofere un sprijin financiar cu mențiunea: „Să nu știe stânga ce face dreapta”. A scos din buzunarul lui și a pus în buzunarul meu niște bani. N-am îndrăznit să-i număr până acasă. Erau 10 bancnote de 50 de euro, suficienți pentru acoperiș și pentru alte materiale. Într-o zi, fiica noastră îl întâlnește prin Roman pe tânărul din Spania. L-am invitat acasă și i-am povestit cum au fost cheltuiți banii trimiși de el. A ascultat cu atenție și apoi ne-a spus: „Patronul m-a chemat să sparg cu dalta și ciocanul ceramica dintr-o clădire. I-am sugerat să angajeze persoane necalificate și n-am mers la serviciu o săptămână, încă una, încă una, o lună. Mă așteptam să fiu dat afară. La sfârșitul lunii, patronul m-a chemat și mi-a dat 1.600 de euro salariu. Cu 600 mi-am plătit întreținerea, telefonul, zecimea și altele, iar restul vi i-am trimis”. Acum casa e tencuită, acoperită, e făcută instalația electrică și are sobă de teracotă. A fost cumpărat parchetul. Încă câteva zile de lucru la finisaje și poate fi locuită. Când Dumnezeu proiectează o casă, ea poate fi construită pe banii Lui.

Liviu Avrămia, pastor, Comunitatea Roman

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ați avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii

din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

Întotdeauna mi-am dorit să văd o redeșteptare a Bisericii Adventiste mondiale și să mă atașez și eu acestei redeșteptări, lucrând cu tot sufletul pentru grăbirea revenirii Domnului nostru Isus Hristos. Uneori, ziceam în mintea mea: „O, dacă ar fi un grup care să înceapă o reformă în Biserica Adventistă, aș fi gata să ajut!” Însă, de fiecare dată, imediat, un îndemn îmi cuprindea sufletul: „Începe tu această reformă! Nu aștepta după alții!” Atunci, eu întrebam neputincios: „Bine, dar cum? Este imposibil. Nu am nici cea mai mică idee ce trebuie să fac și cum să procedez”.

Ani de zile m-a urmărit gândul acesta, însă mereu îl alungam și așteptam să văd lucruri minunate, venite din partea altora. În același timp, eu mă ocupam în mod conștiincios de programul meu, de creșterea mea intelectuală și de comunitățile pe care le păstoream. Eram un pastor cu calități, corect, amabil cu ceilalți, însă ceva lipsea pe plan spiritual. Îmi dădeam seama de starea mea, dar nu știam ce să fac. Am început să strig la Dumnezeu pentru ajutor.

În luna mai 2005, în timp ce vizitam o familie, un gând puternic mi-a cuprins întreaga ființă: „Biserica Adventistă vorbește prea mult și se roagă prea puțin. Trebuie să faci ceva!” imediat mi-au venit în minte orele de rugăciune de miercuri seara și de sâmbătă dimineața. O rugăciune superficială, la început, una la sfârșit, iar în rest, discuții, dezbateri, idei teologice. Cu alte cuvinte, prea multă vorbă. Atunci mi-am zis: „Trebuie să fac o reformă în viața bisericii pe care o păstoresc!” Așa cum este peste tot în Biserica

Răspuns la rugăciune

Adventistă, nici ora de rugăciune a bisericii pe care o păstoream la data aceea nu se desfășura altfel (eram pastor la biserica română din Montreal - Canada. Chiar la sfârșitul lunii mai 2005, urma să fiu numit pastor și la o biserică de limba engleză). Ne rugam superficial la început și la sfârșit, apoi citeam din Biblie, comentam și vorbeam (de-abia apuca fiecare să spună ceea ce aveau de spus, într-un ceas). Rugăciunea lipsea aproape cu desăvârșire. Și se numea „Oră de rugăciune”.

Am lăsat la o parte gândul puternic care mă frământa. Mi-am zis: „Dacă este de la Dumnezeu, a doua zi va fi și mai puternic”. Peste o săptămână, nu mă mai gândeam decât la asta. Atunci, am pus mâna pe telefon și am început să sun câteva persoane, să le spun despre experiența mea și să le împărtășesc dorința de a face o reformă în privința orei de rugăciune. Toți, fără excepție, au fost de acord.

Acum, conduc personal cinci grupe de rugăciune, în timpul săptămânii, în diferite locuri ale orașului Montreal. Am renunțat definitiv la emisiunile mele preferate de la televizor, care îmi înăbușeau viața spirituală și după care mă rugam atât de superficial și mă simțeam atât de vinovat, și am decis să-L slujesc pe Domnul meu cu tot ceea ce sunt și să-L ofer doar Lui tot timpul meu. La toate grupele de rugăciune pe care le conduc avem peste 300 de persoane pentru care mijlocim zilnic, iar Dumnezeu ne-a binecuvântat cu peste 30 de răspunsuri incredibile la rugăciunile înălțate.

Mi-am dat seama că ceea ce-mi lipsea era acea pasiune pentru Hristos - să dau totul pentru El și să nu rețin nimic pentru mine. Am realizat, de asemenea, că redeșteptarea trebuia să vină din cămăruța mea, și nu să aștept după alții. Rugăciunea este ceea ce lipsește poporului advent de astăzi. Dacă ne-am uni cu toții ca unul singur și ne-am ruga pentru nevoile celorlalți și pentru revenirea Domnului nostru Isus Hristos, El

nu ar mai întârzia. Ar veni ca să ne ia acasă. Tatăl nostru tânjește după noi, însă nouă nu ne pasă de El, deși susținem peste tot că-L iubim, că-L slujim și că ne este dor de El. În realitate, starea poporului advent este cea descrisă în Apocalipsa 3,14-18.

Aș dori acum să vă împărtășesc și dumneavoastră una dintre cele peste 30 de minuni pe care le-a făcut Dumnezeu în cele zece luni, de când am început să ne rugăm pentru alții:

Într-o marți dimineața, în timp ce mă aflu la biserica engleză „South Shore” (Țărmul de Sud) am descoperit că aveam un mesaj pe telefon. L-am ascultat cu atenție. Era o doamnă neadventistă care vorbea în limba engleză și care-mi spunea să ne rugăm pentru nepoata ei. Mi-a lăsat și un număr de telefon ca să o contactez. Am sunat-o și mi-a spus că nepoțica ei, de 11 luni, era foarte grav bolnavă. Cu o lună în urmă, fetița începuse să vomite ceea ce mânca. Părinții n-au dat prea mare importanță. Și-au spus că este normal, la această vârstă, să vomite. Însă, după numai o lună, au mers la medic, fiindcă fetița vomita foarte des. Verdictul a fost îngrozitor: tumoare canceroasă pe creier. Bunica, disperată, m-a rugat să mă rog pentru nepoțica ei. Am pus numele fetiței pe lista de rugăciune la biserica engleză, ne-am rugat cu toții în acea seară, apoi fiecare s-a rugat personal, în fiecare zi, acasă. (Toți cei care vin la grupele de rugăciune au câte un carnețel pe care își scriu numele persoanelor pentru care se roagă acolo, apoi, zilnic, mijlocesc înaintea lui Dumnezeu, acasă, pentru fiecare persoană de pe listă. Următoarea ocazie când ne întâlnim, discutăm despre răspunsurile primite, adăugăm noi cereri pe lista de rugăciune și continuăm să ne rugăm). În ziua operației, am chemat toți copiii care erau la biserică (erau adunați pentru Școala biblică de vacanță) și ne-am rugat pentru micuța Talia.

Peste câteva zile, bunica Taliei m-a sunat și mi-a spus că, înainte de

operație, doctorii nu i-au dat nici o șansă fetiței că va supraviețui. Dar altfel hotărăște Dumnezeu. Operația a durat 9 ore. La sfârșitul operației, doctorii au reușit să scoată tumoarea și au declarat că este o minune că fetița trăiește.

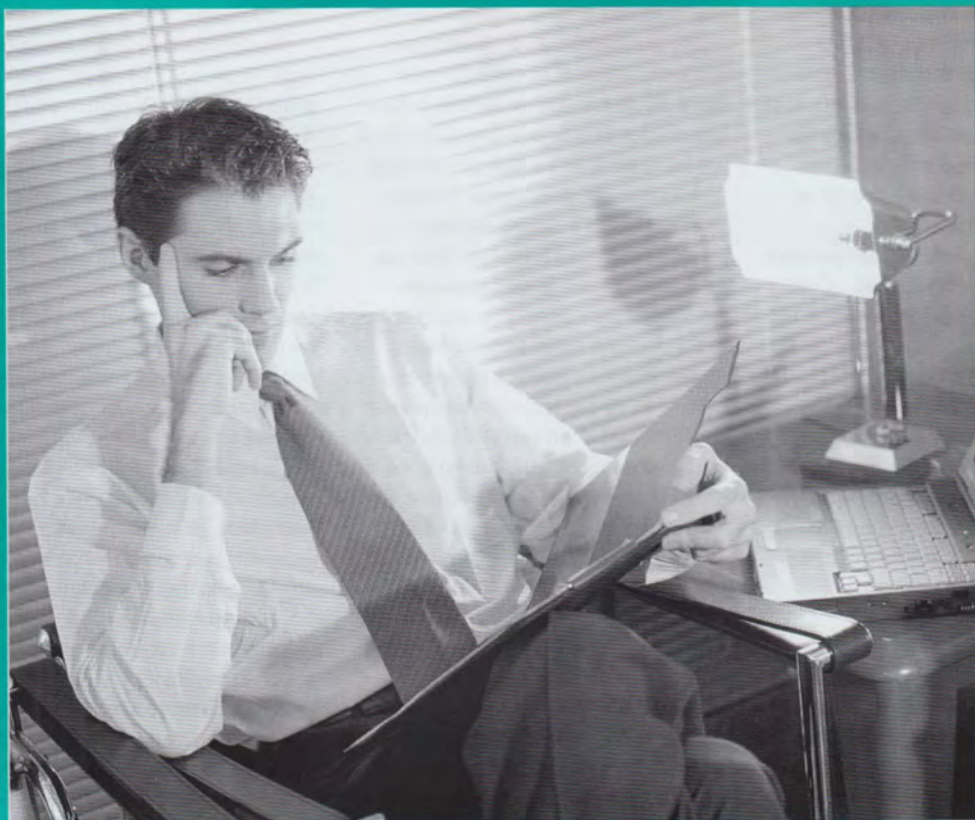
Mai rămăsese o mică tumoare undeva ascunsă în creier, care nu putea să fie atinsă pentru că fetița ar fi murit. Am continuat să ne rugăm zilnic pentru ca Dumnezeu Creator să îndepărteze și acea tumoare rămasă. După trei săptămâni, fetița a mers din nou la control. Doctorii nu au mai văzut nici urmă de tumoare și au spus: „Ne-am înșelat! Fetița nu are nici urmă de tumoare pe creier”. Însă, pentru cei care ne rugaserăm, era clar că Dumnezeu făcuse o altă minune cu această fetiță.

La câteva zile, fetița a părăsit spitalul. Doctorii au spus că se va însănătoși greu, va trebui să vină la exerciții de recuperare, de vorbire și va merge foarte greu recuperarea din cauza operației, lăsând să se înțeleagă că va rămâne cu sechele pe viață (dacă va supraviețui). Bunica ne-a spus despre toate aceste verdicte și noi am continuat să ne rugăm zilnic.

Fetița are acum un an și șase luni. Este perfect sănătoasă. Merge, chiar aleargă prin casă, vorbește, iar în decembrie 2005, a fredonat un cântecel după bunica sa, arătând doctorilor că are și aptitudini muzicale, continuând să-i uimească. Continuă să fie o minune vie a harului lui Dumnezeu și, de fiecare dată, îl laudăm pe Dumnezeu și-l glorificăm Numele Său cel mare, pentru că ne-a răspuns la rugăciuni într-un mod atât de minunat.

Am vizitat-o pe micuța Talia acasă, m-am împrietenit cu părinții și cu bunicii ei, iar bunicii ne-au vizitat de câteva ori biserica și sunt convinși că, foarte curând, îl vor accepta pe Mântuitorul în viața lor.

Adi Golea, pastor,
Montreal, Canada

„ÎNȚELEGI TU CE CITEȘTI?”

Rareori Dumnezeu Și-a transmis mesajele prin dictare. În majoritatea cazurilor, El a comunicat profeților Săi gânduri, idei și o stare de spirit care să-i facă în stare să comunice înțelesul mesajului fără să-l denatureze.

Cu aceste cuvinte l-a întâmpinat Filip (Fapte 8,30) pe famenul etiopian, care se întorcea de la serviciul de închinare din Ierusalim. Omul politic, având mare influență la conducerea treburilor financiare în Etiopia, citea cu voce tare din cartea prorocului Isaia despre suferințele pe care trebuia să le îndure Mesia.

Întrebarea: „Înțelegi tu ce citești?” este bună și astăzi pentru oricine vrea să înțeleagă scrierile inspirate, fie Biblia, fie scrierile lui Ellen White. Cercetătorul onest și sărguincios va face tot ce-i stă în putere pentru înțelegerea mesajului venit de la Dumnezeu.

Înțelegerea are în vedere mesajul transmis prin cuvinte, expresii, propoziții și fraze, nu atât de mult cuvintele în sine. Cuvintele sunt „vehicule” care transportă înțelesuri. Nu ne interesează în primul rând „căruța” care transportă ceva, ci ceea ce se transportă. Căruțele pot fi la fel și să transmită lucruri diferite sau pot să fie diferite și să transporte aceeași marfă.

La fel sunt și cuvintele. Prin ele se comunică înțelesuri. Același cuvânt poate avea înțelesuri diferite sau cuvinte diferite pot să aibă același înțeles. În anii mei de început, nu-l puteam împăca pe apostolul Pavel cu Iacov. Primul declara că suntem „mântuiți numai prin credință” (Gal. 2,16), al doilea afirma că omul „este socotit neprihănit prin fapte și nu numai prin credință” (Iacov 2,24). Până am înțeles că cei doi scriitori inspirați folosesc cuvântul „credință” cu înțelesuri diferite, că ei pun în aceeași „căruță” lucruri diferite, am avut probleme.

Rareori Dumnezeu Și-a transmis mesaje prin dictare. În majoritatea cazurilor, El a comunicat profeților Săi gânduri, idei și o stare de spirit care să-i facă în stare să comunice înțelesul mesajului fără să-l denatureze. În mod obișnuit, cuvintele sunt ale scriitorilor inspirați sau ale celor ce i-au ajutat să se exprime cât mai frumos (vezi 1 Petru 5,12). Dar mai important decât cuvintele este semnificația lor, înțelesul, conținutul,

mesajul comunicat. Ideile sunt de la Dumnezeu, cuvintele sunt ale profeților. Această înțelegere ține de teoria inspirației dinamice. În scrierile lui Ellen White: „Nu cuvintele sunt inspirate, ci profetul este inspirat”, cuvintele folosite reflectă nivelul de instruire al celui ce le folosește, cât și caracteristicile sociale, culturale și ale modului de exprimare ale timpului și locului în care a trăit profetul. Factorii culturali influențează forma mesajului, dar ceea ce ne interesează în primul rând este fondul, conținutul, înțelesul, ce se transportă în „căruță”, nu cum arată aceasta. Prețioasa comoară a adevărului lui Dumnezeu a așezat-o în „niște vase de lut” (2 Cor. 4,7). Nu vasul este cel mai important lucru, ci comoara pe care o conține, nu ambalajul pachetului, ci ceea ce conține acesta.

Sunt aici două principii necesare pentru înțelegerea oricăror scrieri inspirate: 1) studierea lor în context și 2) cu o atitudine pozitivă. Primul este metodologic, al doilea ține de caracter, de spiritualitate.

Întrucât scriitorii inspirați au făcut enunțuri cu valoare permanentă și universală (ca de exemplu, „să iubești”) și enunțuri cu aplicație limitată în timp, loc și împrejurări (ca de exemplu „să nu faci foc în Sabat”), este necesar să cunoaștem timpul, locul și împrejurările în care s-a scris un anumit mesaj, cui i-a fost adresat, cu ce scop și care erau condițiile care i-au dat naștere. Dacă nu putem face acest lucru, este mai bine să nu ne asumăm răspunderea de a-i învăța pe alții, căci un orb nu poate niciodată să călăuzească pe un alt orb.

Atitudinea pozitivă la care mă refeream include modestia, recunoașterea limitelor, dependența de Dumnezeu și de ajutorul altora, dispoziția de a cere ajutorul Duhului Sfânt, dorința de a cunoaște și aplica adevărul în viață, indiferent de pierderile suferite, dispoziția de a renunța la prejudecăți, oricât ne-ar fi de scumpe, de a recunoaște greșelile și a primi învățături „noi”. Dumnezeu este împotriva celor mândri, dar îi conduce pe cei smeriți și dornici să înainteze pe cărarea celor neprihăniți. Următoarele texte biblice sunt de mare folos: Ioan 7,17; 5,44; Mat.

11,25; Psalmi 25,9.12; Ieremia 29,13; Psalmi 19,13. Adevărurile revelate nu pot fi cunoscute și însușite fără ajutorul Duhului Sfânt (Ioan 14,26; 1 Cor. 2,10.11).

Din principiul de interpretare a scrierilor inspirate se desprind o serie de reguli de aplicare a lor:

1. Ține seama de faptul că același cuvânt poate avea înțelesuri diferite în contexte diferite și că uneori cuvinte diferite pot avea același înțeles.
2. Pe parcursul unei perioade mai lungi sau mai scurte, cuvintele pot să-și schimbe sensul. Cercetătorul trebuie să caute sensul pe care îl aveau cuvintele atunci când au fost folosite de autor.
3. Include toate informațiile din context privitoare la un anumit subiect înainte de a trage o concluzie finală.
4. Caută să faci diferența între enunțurile cu valoare permanentă și universală și cele cu valoare limitată. (Gândeți-vă aici la principiile și regulile sănătății).
5. Folosește în argumentare doar citate autentice.
6. Recunoaște faptul că nici profeții nu sunt infailibili și au nevoie de creștere. Cunoștințele lor nu sunt perfecte, ci limitate. Dar ține seama de mesajele pe care le-au transmis și studiază împrejurările care le-au făcut necesare.
7. Cultivă onestitatea, responsabilitatea, modestia, ascultarea, respectul față de opinia altora, conlucrarea cu Duhul Sfânt și dispoziția de a învăța.
8. Nu uita că există lucruri neînțelese la un moment dat și lucruri de neînțeles. Ele au fost date nu pentru a le explica, ci pentru a-ți da seama cât ești de mic.

Aron Moldovan,
pastor pensionar

Medicul și pacientul cultivând împreună „Încrederea în Dumnezeu”

Principiu de sănătate, în cadrul programului NEWSTART

ALEXANDRU STROIESCU

Ori de câte ori ne referim la principiile generale ale sănătății, amintim că încrederea în Dumnezeu este unul dintre ele. Sunt școli medicale, care au ținut ca încrederea în Dumnezeu să fie primul amintit în cadrul enumerării principiilor, dar, indiferent de locul ocupat într-un acronim sau altul, este unanim recunoscut că este legat organic de sănătate.

Sunt multe articole publicate despre dietă, apă, soare, cumpătare, exercițiul fizic, care vin în ajutorul celor ce caută cunoștințe pentru menținerea și recăpătarea sănătății. Dar, pentru pacient, vine un moment când viața îi este în balanță și singurul suport de care se mai poate prinde este încrederea în Dumnezeu. El se poate întreba dacă relația sa cu Creatorul este destul de strânsă și dacă dincolo, după un somn scurt, poate fi sigur de primirea în locuința Tatălui său... Apare tot mai clar că această cunoaștere și aplicarea acestui principiu, al încrederii, trebuie să aibă o bază cât mai reală în mintea și în conștiința fiecărui pacient și tot atât de necesar se dovedește a fi atât pentru personalul medical, cât și pentru orice om sănătos.

Medicul

„Medicul care-L cunoaște pe Hristos ca Mântuitor al său personal, pentru că el însuși a ajuns ca Cel care este scăparea și mântuirea noastră, va ști cum să procedeze cu sufletele bolnave de păcat și care tremură sub povara vinovăției. Un asemenea medic știe să răspundă celui care întreabă: 'Ce să fac ca să fiu mântuit?' El poate vorbi despre toate dovezile iubirii Mântuitorului pentru noi. El poate vorbi din experiență despre puterea cântei și a credinței. În cuvinte simple și serioase, el poate arăta bolnavilor că au nevoie sufletească să se roage la Dumnezeu și-i poate încuraja să ceară și să primească mila și îndurarea bunului nostru Mântuitor. Servind astfel la patul bolnavilor și vorbind cuvinte de mângâiere și de încurajare, Domnul Însuși va lucra împreună cu medicul și prin el. Cugetul celui ce suferă fiind

îndreptat spre Mântuitorul, atunci pacea Lui Hristos umple inima sa și sănătatea sufletească revărsată asupra sa este folosită ca mână ajutătoare a lui Dumnezeu pentru refacerea sănătății corpului.” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 82)

Așadar, medicul este canalul prin care Cerul poate transmite credința în inima pacientului, după ce aceasta și-a făcut efectul în propria sa inimă. Când aceasta e încălzită de experiența ce urmează încrederii în făgăduințele divine, când fierbe de bucuria născută în cursul experiențelor, inima pacientului va resimți în mod plăcut această căldură, care va ridica în mod firesc temperatura ei. Iar rugăciunea înălțată împreună va sădi în suflet o credință vie, ce va cataliza procesul de refacere, de vindecare și de întărire a puterilor. De multe ori, pacientul relatează la sfârșitul curei acestui proces, pe care l-a perceput ca înnoire a propriei ființe, o schimbare radicală a orientării sale în viață. Mai mult, devine dispus să transmită și altora, din proprie inițiativă, acest mesaj.

Pacientul

Aceasta este și nevoia, și dorința mea de a fi sigur în cine am crezut, cred și mă pot încrede pentru veșnicie. De mic copil, bunicii, părinții și biserica m-au învățat că, pentru orice nevoie, să găsesc un sfat potrivit în Biblie și pentru mai multe detalii să apelez la scrierile inspirate ale profetului bisericii, Ellen White, prin care Duhul Sfânt a dorit să dea tot ce mai este necesar, pentru ultima generație care va trebui să facă față în finalul marii lupte dintre bine și rău. Acest sfat nu m-a dezamăgit de la primii pași, în dezvoltarea spirituală, până în prezent. Nu întotdeauna am avut un răspuns clar imediat, dar când lucrurile au devenit limpezi în mintea mea, cu privire la un „așa zice Domnul”, niciodată nu am fost dus în eroare, dacă am primit adevărul cu sinceritate și am fost dispus să-l adopt în viața mea.

Ne putem încrede în Domnul și în făgăduințele Lui atunci când suntem sănătoși, și aceasta ne ajută la menținerea acestui dar, ne putem încrede când suntem bolnavi și cerem

împlinirea făgăduinței Lui de vindecare și, în cele mai multe cazuri, o primim și îi mulțumim pentru această vindecare. Dar pot veni situații când trebuie să știm și cum să ne încredem în Domnul atunci când, deși ne rugăm, nu primim încă însănătoșirea dorită și vedem că unii credincioși, în urma unei boli, sunt conduși la odihnă. Cum să-și manifeste în acest caz încredere în Dumnezeu atât bolnavul, cât și cei care îl iubesc și se roagă pentru însănătoșirea lui?

Deși cele mai dese sunt primele două situații, aș dori să ne luăm timp și să căutăm împreună o rezolvare mulțumitoare și pentru cea de-a treia situație, când nu sunt semne de însănătoșire și starea sănătății se agravează cu trecerea timpului. Poate oare încrederea în Dumnezeu să se mențină puternică în astfel de situații sau chiar să crească?

Aceasta este o întrebare de care, în ultimul timp, am devenit foarte interesat și am dorit să cunosc ce ne spune Biblia și Spiritul profetic despre acest lucru. Ce să facem când sunt ridicate către cer rugăciuni cu credință ale bolnavului și ale familiei, ale bisericii și ale multor prieteni și totuși boala înaintează necrușător. Ce să facem când cineva s-a îmbolnăvit de o boală în care se dovedesc fără efect atât remediile naturale, cât și mijloacele medicinei alopate?

Biblia ne relatează foarte succint în 2 Împărați 13,14: „Elisei s-a îmbolnăvit de o boală de care a murit”. Nu ni se

spune care a fost reacția lui la boală, dacă s-a rugat el sau alții pentru el, dar înțelegem că a murit datorită îmbolnăvirii de acea boală.

În Psalmi 116,15 găsim: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El”, în Prov. 14,32: „Cel neprihănit chiar și la moarte trage nădejde”, în Psalmi 49,15: „Dar mie Dumnezeu îmi va scăpa sufletul din locuința morților; căci mă va lua sub ocrotirea Lui”, în Psalmi 7,15: „Dar în nevinovăția mea, voi vedea Fața Ta; cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău”, în Iov 19,27: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ”; „Îl voi vedea și îmi va fi binevoitor; Ochii mei Îl vor vedea și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu” și în Apocalipsa 14,13: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul”. „Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!” Din aceste câteva texte apare că moartea, oricât de nedorită este pentru noi, în optica inspirației, apare ca un fapt normal, o odihnă, și importantă devine relația pe care creștinul o are cu Dumnezeu, când are de depășit o astfel de situație. Aș dori să urmărim împreună aceste paragrafe inspirate:

„Creștinul este expus la boală, dezamăgire, sărăcie, ocară și necaz. Totuși, în mijlocul tuturor acestor experiențe, Îl iubește pe Dumnezeu, alege să facă voia Sa și nu prețuiește

nimic mai presus decât aprobarea Sa. În încercările tulburătoare și în evenimentele schimbătoare ale acestei vieți, el știe că există Cineva care le cunoaște pe toate, Cineva care Își va pleca urechea spre a auzi strigătul celui necăjit și nefericit, Cineva care poate să simtă împreună cu el fiecare necaz și să liniștească agonia fiecărei inimi.

În mijlocul tuturor acestor suferințe, creștinul are o mângâiere puternică. Dacă Dumnezeu îngăduie să sufere o boală îndelungată și neplăcută înainte de a-și închide ochii prin moarte, el poate să le îndure toate cu voioșie... El contemplă viitorul cu mulțumire cerească. O scurtă odihnă în mormânt și apoi Dătătorul vieții va rupe lanțurile mormântului, îi va elibera pe robi și îi va scoate din patul de țărână, ca să fie nemuritori și să nu mai cunoască niciodată durerea, necazul sau moartea. Oh, ce speranță are creștinul! Vreau ca această speranță a creștinului să fie a mea și a voastră.” (Ellen White, *Devoțional* 2006, p. 95).

Cred că parcurgerea cu rugăciune și repetarea acestor paragrafe ne dau o imagine asupra a ceea ce înseamnă încrederea în Dumnezeu, în vremuri grele, dar au o mare valoare și pentru situațiile vieții curente, dacă vrem să trăim alături de El. În orice alte situații, dacă repetăm această experiență până ne-o însușim, am găsi o cheie prin care orice dificultate a vieții nu ne mai poate tulbura. Și aceasta va deveni un sprijin în menținerea sănătății fizice și spirituale.

Aceasta este căutarea mea și am speranța că poate fi de folos oricărui cititor, care dorește să facă din Dumnezeu nostru un sprijin pentru tot restul vieții pe care o avem de trăit pe acest pământ, până la absolvirea școlii în care am intrat, alegând a fi creștini ca, în final, tribunalul ceres să poată recunoaște în noi chipul scumpului nostru Mântuitor.

Alexandru Stroescu,
responsabilul Departamentului Educație,
Comunitatea Popa Tatu,
București

Olimpiada de Religie

Duminică, 16 aprilie, la Stupini a avut loc faza națională a olimpiadei de religie, la care au participat 411 copii. Dintre aceștia, 159 au fost premiați.

GRUPA I

Premiul II (95-91 puncte)

Ioniță Andrei Ionuț – Muntenia
Toma Andreea – Oltenia
Sandu Emanuela Ramona – Moldova

Premiul III (90-86 puncte)

Iana Diana Andreea – Oltenia
Gliga Denisa – Transilvania Sud
Gheorghiu Manuela – Oltenia
Ciocan Ruben – Moldova
Vasilache Simida – Moldova

Mențiune (85-80 puncte)

21 de copii

GRUPA II

Premiu de excelență (100 puncte)

Ghiță Ioanida – Banat
Zamfir Cristiana – Oltenia

Premiul I (100-96 puncte)

Oprîș Eduard-Otinel – Transilvania Sud
Bortîș A. Adelin-Marius – Oltenia
Stuparu Adrian – Oltenia
Sălăgean Andreea-Bertha – Transilvania Nord
Homorogan Claudia – Banat
Varadi Marta – Moldova
Mocanu Crina – Muntenia
Rotaru Raluca – Muntenia

Premiul II (95-91 puncte)

Mihalcea Isabela-Andreea – Muntenia
Popa Mihaela-Roxana – Oltenia
Cîmpean Naomi – Transilvania Nord
Caracaleanu Cristina – Oltenia
Moșmanu Lucian – Muntenia
Bălu Roxana – Banat
Sinkler Beata – Transilvania Sud
Ștefan Andreia-Adelina – Oltenia
Guță Andrada – Banat
Chirilianu Delisa – Moldova
Trincă Florin – Oltenia
Apopei Andreea – Moldova
Magopăș Cornelia – Moldova
Puiu Ioana – Banat
Tiuc Anca – Transilvania Nord
Bălăucă Claudia – Transilvania Sud
Brezoi Samuel – Banat
Todoran Semida – Transilvania Sud
Bob Adrian – Transilvania Nord

Premiul III (90-86 puncte)

Leuștean Roxana-Gianina – Moldova
Matei Maria-Anișoara – Transilvania Sud
Soare Benjamin – Oltenia
Dan Alina-Iuliana – Transilvania Nord
Preda Alin – Oltenia
Puiu Raluca – Banat
Catrinescu Loredana – Moldova
Maștei Bianca-Andreea – Moldova
Szanto Mona Lisa – Transilvania Nord
Torsin Adela – Banat
Puțoreanu Mihalea – Oltenia
Balogh Iulia – Transilvania Nord

Bucur Emanuela-Crina – Muntenia
Brâncăanu Tabita – Oltenia
Giurcă Nicușor – Oltenia
Burlacu Silviu – Moldova
Cotruță Alin-Ciprian – Moldova
Dari Dacian-Beniamin – Banat
Istrati Magdalena – Moldova
Mihăicuță Ștefana-Carina – Banat
Ciungu Mădălina – Muntenia
Portasă Diana – Moldova
Alunculesei Anca – Moldova
Vărean Florentina – Transilvania Nord
Tisloveanu Ovidiu – Muntenia
Dascălu Ovidiu – Oltenia
Munteanu Corina – Moldova
Căținean Rodica-Maria – Transilvania Sud
Ilie Aura – Moldova

Mențiune (85-80 puncte)

45 de copii

GRUPA A III-A

Premiul III (90-86 puncte)

Olăraș Ligia – Banat
Dide Camelia – Oltenia
Adăscăliței Simona – Moldova
Dide Violeta – Oltenia
Puia Cristina – Transilvania Sud
Băescu Alina Felicia – Moldova

Mențiune (85-80 puncte)

21 de copii

Ș T I R I

Emisiunile TV ale Hope Media la final

Vă anunțăm că, în data de 28 februarie 2006, a expirat contractul cu B1TV pentru emisiunea „Jurnal de credință”, iar în 5 aprilie 2006, a expirat contractul cu Național TV pentru emisiunea „În căutarea unui răspuns”. Din rațiuni financiare, aceste contracte nu au fost preluate, deoarece ne propunem ca toate resursele bănești să fie direcționate către achiziționarea de echipamente și producerea de emisiuni, precum și difuzarea lor pe canalul de televiziune „Speranța”. Pe această cale, vă anunțăm că

estimăm începerea emisiei în iarna acestui an. În ceea ce privește operatorul de cablu, care va distribui „Speranța TV”, vă vom anunța la timpul convenit. Așteptăm implicarea dumneavoastră pentru susținerea acestei lucrări atât prin rugăciuni, cât și suport financiar.

(Liviu Dumitrașcu / AARC)

Misiunea 30+

„Misiunea 30+” este un program care își propune să ofere tinerilor necăsătoriți de peste 30 de ani cadrul pentru întâlniri și proiecte comune pentru dezvoltarea personală a acestora, dar și pentru

valorificarea potențialului lor (disponibilitate, timp, experiență, resurse) în folosul altora. Acesta este un echivalent al programului Conferinței Generale, denumit „Singles Ministry”.

Uniunea de Conferințe a decis să încredințeze Departamentului Familie sarcina de a coordona acest program. Cei interesați să primească informații cu privire la evenimentele și proiectele propuse (atunci când acestea vor fi elaborate) pot să se înscrie pe o listă de corespondență, trimițând un mesaj la adresa: secretar@adventist.ro.

(Cristian Modan / AARC)

Ajutor pentru sinistrații din Rast

În urma revărsării Dunării în localitatea Rast, mii de oameni au trebuit să-și părăsească gospodăriile și au fugit din calea apelor ce au luat cu asalt grădinile, curțile, casele, chiar și cimitirul. O mare parte dintre ei au fost cazați la rude sau prieteni, în orașul Băilești, dar aproximativ 600 supraviețuiesc în plin câmp, în adăposturi improvizate, total inadecvate unor oameni ai secolului XXI. Fiind prezenți la fața locului încă din prima zi a inundațiilor, am analizat situația și am decis ajutorarea celor care aveau mare nevoie de noi. Astfel am reușit cazarea a 4 persoane în clădirea fostei biserici din Băilești.

Menționăm implicarea și sprijinul membrilor bisericii din Băilești, consistența și promptitudinea răspunsului ADRA și posibilitatea pe care o dă Dumnezeu de a-i ajuta pe oameni într-o situație disperată. Orice ajutor este binevenit în situația grea prin care trec acești oameni!

Pentru informații ne puteți contacta:
Lucian David Cristescu - 0747017494,
cld_david@yahoo.com
Iosif Diaconu - 0742106820
(Lucian David Cristescu / Iosif Diaconu / AARC Oltenia)

„Convenția Educației” la Stupini

În perioada 18-20 aprilie 2006, la Stupini, s-a desfășurat „Convenția Educației”, organizată de Departamentul de Educație al Uniunii. La această convenție au participat Roberto Badenas, directorul Departamentului de Educație al Diviziunii Euro-Africa, directorii instituțiilor adventiste de învățământ din România și, de asemenea, alte persoane interesate de subiectele discutate.

(Andreea Lăpădat / AARC)

Relansare a portalului biblic „Cercetați Scripturile”

În urmă cu 2 ani de zile, s-a lansat site-ul www.cercetatscripturile.org, site ce oferea resurse biblice online. În timp, site-ul a fost modificat de 4 ori, ultima modificare fiind făcută cu ocazia împlinirii a 2 ani de la lansarea site-ului. Cu această ocazie, s-a refăcut întregul site, modificându-se designul și adăugându-se noi resurse biblice.

Site-ul este din nou funcțional și poate fi găsit la adresa www.cercetatscripturile.org. Veți găsi bogate resurse biblice, articole, devoționale, meditații, poezii, predici, muzică, studii, linkuri, biserici, imagini, informații

despre Sfânta Scriptură, seminarii și multe alte lucruri interesante.
(Sorin Ciprian Pop / Cercetați Scripturile)

Seminar antidrog și antidependență la UMF București

Asociația studențească AMiCUS București a organizat, în perioada 26 - 28 martie 2006, în amfiteatrul mare al Universității de Medicină și Farmacie București, seminarul „Bucură-te de viață, drogurile îți iau fericirea!”.

Seminarul a fost susținut de doctorul Sorin Săndulache și a fost realizat din dorința de a preveni consumul de droguri legale și ilegale, precum și evitarea dependenței. La seminar au participat

**SORA
APOSTOL**
Duminică,
19 februarie

2006, a fost condusă pe ultimul drum Sora Apostol, membră a comunității Limpeziș, județul Buzău. S-a născut pe data de 8 martie 1903, în familia Balașa și Gheorghe Radu din Movila Banului. În anul 1927, se căsătorește cu un tânăr pe nume Nae Apostol din Limpeziș, întemeind o familie respectată în localitate. În familia sorei se nasc 3 fete. Rămâne văduvă în anul 1947. Cunoaște adevărul în anul 1986, prin fiica și ginerele - Codina și Nicu Mustatia. Am avut ocazia ca în 2003, în această familie, să aniversăm împreună cu un grup mare de tineri onorabila vârstă de 100 ani. A fost prezentă și presa, oferind spații largi evenimentului. Următoarele două aniversări au fost sărbătorite în Biserica AZS Limpeziș, cu ocazia evanghelizărilor. Anul acesta, aniversarea nu a mai avut loc, deoarece Domnul a chemat-o la odihnă în seara zilei de 16 februarie. În ultimele momente din viață, și-a exprimat din nou încrederea deplină în Mântuitorul nostru Isus Hristos.

LILICA TĂTAR

Pe data de 25 noiembrie 2005, la vârsta de 84 de ani, în Cluj Napoca, s-a stins din viață cu speranța neclintită în Acela pentru care a trăit, sora Lilica Tătar, născută Șopârlache, în comuna Traian (Turnu Măgurele).

Înmormântarea a avut loc în Cluj Napoca, la data de 28 noiembrie 2005, unde a trăit și a slujit mai bine de o jumătate de veac, alături de soțul ei, pastorul Teodor Tătar.

Sora Lilica Tătar a fost condusă la locul temporar de odihnă, în cimitirul Cluj-Cordoș, de către fiica sa Aurora, împreună cu familia și un număr impresionant de pastori ai Conferinței Transilvania de Nord și credincioși ai bisericilor locale și limitrofe. Noi, cei rămași în urmă, suntem ancorați în fericita speranță a reîntâlnirii la revenirea Domnului Hristos.

ANA TERINTEAC

S-a născut în familie de ortodocși, formată din zece copii. Crescând împreună cu copiii adventiști, a început să meargă cu ei la Biserica Adventistă. I-a plăcut foarte mult atmosferă, s-a încadrat în programul comunității, și a devenit o foarte bună coristă de bază. S-a botezat în comunitatea Perieni, jud. Iași, pe data de 19 iulie 1947, în râul Prut. A acceptat în continuare și alte slujbe, fiind dirigintă la secția de copii, educând trei promoții, până la clasa de botez.

Se căsătorește cu fratele Terinteac Iacob, la 17 august 1947. Cerul le-a hărăzit 3 copii care sunt în credință. În 1972 s-a transferat în comunitatea Dumbrava Roșie din Constanța. Iar în anul 1994 a suferit o pareză. Și după o lungă și grea suferință, a încheiat călătoria în anul 2004, la 24 aprilie. Cu durere în suflet, soțul și copiii așteaptă clipa revederii.

studenți ai UMF și reprezentanți ai Ligii Studenților în Medicină.
(Laurențiu Nicolae / Amicus București)

Tabără de pregătire a instructorilor

În perioada 16-23 aprilie, la Lapușna, s-a desfășurat tabăra de pregătire a instructorilor la asociațiile de tineret: Licurici, Exploratori și Companioni. Ne bucurăm că avem o nouă generație de douăzeci de instructori. Am avut momente solemne de consacrare în vederea unei slujiri eficiente și entuziaste. Dumnezeu să binecuvânteze hotărârea celor care au ales să se implice în lucrarea de tineret.
(Daniel Niculescu / AARC Transilvania de Sud)

Veniți cu regina!

– Veniți cu regina! îi invita pe copii doamna brunetă și zâmbitoare, întinzându-le mâna.

Purta o fustă lungă, roșie, din catifea și o bluză albă cu mâneci bufante. Avea părul prins în coc și purta cizmulite înalte cu șireturi.

Ioana, în vârstă de zece ani, s-a alăturat veselă doamnei-ghid care îi întâmpinase la poarta Castelului Cochem din Germania. Verișorul ei George, în vârstă de patru ani, s-a prins strâns de mâna doamnei-ghid. Toți ceilalți din grup s-au alăturat pornind să viziteze sălile divers mobilate ale castelului de pe deal, ascultând povestirile doamnei-ghid despre fiecare în parte.

Cu o săptămână înainte de excursia la castel, Ioana și bunicii ei zburaseră cu avionul din Canada spre Germania, pentru a-i vizita pe unchiul și mătușa ei. Fuseseră necesare câteva zile pentru a se obișnui cu noul fus orar, însă acum familia se simțea în formă pentru această excursie de o zi.

– Aș fi vrut să vină cu noi și cineva de vârsta mea, îi șoptise bunicii Ioana, pe când se apropiaseră de castel. George este atât de mic, încât nu mi se pare o companie interesantă într-un loc ca acesta.

Dar, după ceva timp, Ioana începu să zâmbească, amintindu-și cum, la

începutul vizitei în castel, George întrebese cu glas șoptit: „Oare unde s-a dus regina?” atunci când doamna-ghid i-a lăsat singuri pentru câteva clipe.

Când au ajuns în încăperea de brodat, Ioana i-a șoptit bunicii:

– Uită-te la George! Chiar crede că ea este regină.

Băiețelul privea cu profundă admirație la doamna-ghid care le vorbea despre candelabru sofisticat din sală.

Grupul s-a oprit la grădina bucătăriei, unde cândva se cultivau ierburi vindecătoare. Cu patru sute de ani în urmă, nu existaseră medici pe acel mic munte din sud-vestul Germaniei. De fapt, în zilele acelea de demult, nici nu existau medici și spitale așa cum sunt astăzi în lume.

Ioana își aminti cum își fracturase mâna prietena ei și cum fusese nevoie să poarte ghips multă vreme până să se vindece.

– Ce se întâmpla atunci când cavalerii se răneau sau se îmbolnăveau? Cine avea grijă de ei? a întrebat Ioana.

– De obicei, călugărul sau o femeie bătrână știa cum să folosească ierburi ca acestea. Ei preparau ceaiuri și cataplasme din plante. Așa erau tratați bolnavii sau răniții, a explicat doamna-ghid.

Intrând într-o sală impunătoare, cu o masă lungă, doamna-ghid le-a șoptit:

– În sala aceasta există o ușă secretă. Unde credeți că este? i-a întrebat ea pe cei doi copii.

Pereții erau îmbrăcați cu sculpturi frumoase din lemn. Cu ajutorul câtorva indicii, copiii au găsit ușa turnantă, care ducea spre locuințele servitorilor de la etajul inferior.

– În spatele ușii secrete din sala cavalerilor există o comoară, le-a spus doamna copiilor pe când intrau în ultima încăpere deschisă vizitei. În spatele ușii, veți descoperi un cutăr plin cu aur, a adăugat ea. Dacă îl găsiți, aveți voie să luați fiecare câte o monedă.

Când a desfăcut folia de la bănuțul din ciocolată, Ioana se gândea că aceasta a fost cea mai frumoasă vizită pe care o făcuse. Savurând ciocolata, cei doi copii și-au luat la revedere de la regină și i-au urmat pe ceilalți, la mașină, cu destulă părere de rău.

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, februarie 2005

Ora familiei

- Invită-ți familia la altar. Împărțiți-vă în două grupe. Fiecare grupă să ia o Biblie. Căutați un verset sau un pasaj care spune că noi suntem copii ai lui Dumnezeu (prinți și prințese ai Tatălui ceresc). Vorbiți despre cum își pot onora sau dezonora prinții și prințesele familiile lor regale.
- Cântați „Sunt copil de împărat”, nr. 279 din *Imnuri*.

În caz de cutremur

Pentru a scăpa de furia unui cutremur, am avea două principale alternative: fie anunțarea din timp, fie fortificarea construcției care ne adăpostește. Seismologii pun la punct sisteme de prevăzute tot mai performante. Din epicentrul situat în munții Vrancei până în București, un cutremur ar putea fi depășit în viteză de propagare cu 27 de secunde. Bineînțeles, beneficiari pot fi doar cei conectați și abonați la un serviciu special.

În paginile Scripturii găsim referiri cu privire la situații de cutremur. „... pe alocurea, vor fi cutremure de pământ...” (Matei 24,7); „...și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare” (Apoc. 16,18). Din multe recomandări de prevenire, ne este foarte cunoscut Psalmul 91, care oferă siguranță chiar de la primele versuri: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: 'El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeu meu în care mă încred!'” (vers. 1-2). Această măsură de prevenire a cutremurelor poate fi aplicată cu un avans mult mai mare de 27 de secunde, față de producerea dezastrului.

Deși există convingerea generală că traversăm o perioadă tot mai asaltată de cutremure, atât pentru plăcile tectonice ale scoarței (Apoc. 6,12; 8,5; 11,13.19 etc.), cât și pentru cele ale credinței (2 Tim. 3,1-5; 2 Tes. 2,3; Fapte 20,29.30 etc.), cutremurele continuă să ne surprindă cu groază și să producă pagube iremediabile.

Anunțate prin profeție, imposibil de a fi oprite, cutremurele ne somează cu o adresare foarte directă: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu...” (2 Petru 3,11-12). Răspunsul Salvatorului omenirii este la fel de direct: „De aceea, pe orișicine aude aceste

cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelie zidită pe stâncă” (Matei 7,24-25).

Câte case și suflete zidite pe nisip s-au năruit în suferință și moarte! Câte fețe din albumul familiei bisericii continuă să cadă în mormântul molozului alcătuit din evlavie, fără putere sau lepădare de credință? Atenție la fundație! Subminarea fatală acolo începe: „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc” (1 Cor. 3,11-13).

Temelia nu se vede, de aceea tentația mortală este de a ne preocupa de pofta ochilor. Este tragic atunci când realitatea este demascată de simple vânturi de învățătură sau curente străine de credința primită, o dată pentru totdeauna, la botez. Doctoria pentru această afecțiune este doctrina. Învățăura sănătoasă poate fi gustoasă pentru sufletele familiilor noastre, chiar dacă trăim în era video, într-un veac fermecat de tot felul de falși îngeri de lumină, foc din cer sau arătări înspăimntătoare (1 Cor. 11,14.15; 2 Tes. 2,9-10). Este posibil să privim curioși la diverse tipărituri, înregistrări audio/video, pagini web, însă cu prețul adăpării din izvoare contaminate, urmat de victimele cu chip de copii și părinți, adolescenți și pensionari, veterani și proaspăt botezați.

O strigare se impune urgent: Nu înlocuiți Cuvântul Inspirației cu idei meșteșugit alcătuite! Nu beți din găleți coclite, ci mergeți la izvor! Nu desființați programul de închinare prin audiții/vizionări de benzi, casete sau discuri! Doi sau trei, adunați în Numele Domnului Isus, au făgăduința Prezenței celei mai onorante și binefăcătoare din

tot Universul (Mat. 18,20). „La lege și la mărturie!” Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8,20).

Cutremurele exploatează fisurile, aparent neamenințătoare, dar insidios extinse. De la o așa-numită firească îndoială cu privire la Ellen White, temelia credinței se crapă vertiginos: „Planul lui Satana este acela de a slăbi credința poporului lui Dumnezeu în *Mărturie*. Satana știe cum să întreprindă aceste atacuri. El lucrează asupra minții, ca să trezească gelozia și nemulțumirea față de cei din fruntea lucrării. Mai departe, darurile sunt puse sub semnul îndoielii; apoi, desigur, ele nu au decât puțină greutate, iar învățăturile date prin viziune sunt desconsiderate. Apoi, urmează scepticismul cu privire la punctele vitale ale credinței noastre, stâlpii pozițiilor noastre, îndoiala cu privire la Sfintele Scripturi și mersul înapoi spre pierzare”. (*Mărturie*, vol. 5, p. 672)

Centura de siguranță a dreptarului adevărului garantează supraviețuirea în caz de cutremur. Chiar dacă cei mai mulți dintre noi știm și credem deja acest lucru, ultimul accent al recomandării Mântuitorului este esențial și provocator pentru noi, cei aflați în sezonul cutremurelor: „orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și le face”. Chiar dacă suntem giganti în crez, casa credinței tot pe nisip rămâne, când suntem pitici la practică. De aceea, pentru că Isaia ne anunță: „Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă, cade, și nu se mai ridică” (Isaia 24,19-20), Domnul și Învățătorul nostru adaugă: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți” (Ioan 13,17).

Teodor Huțanu
președintele
Uniunii Române

Nouă apariție editorială la Casa de Editură „Viață și Sănătate”

Venirea Mângâietorului

LeRoy E. Froom

Aveți lupte și încercări în viața de credință? Ați dori să cunoașteți o soluție biblică la problemele cu care ne confruntăm atât ca individ, cât și ca denominațiune? Autorul, LeRoy Edwin Froom, ne prezintă în această carte un răspuns la aceste întrebări. El spune că puterea Duhului Sfânt, prin revărsarea ploii târzii în viața și slujirea noastră, este soluția oferită nouă de Dumnezeu. „Această putere făgăduită, care trebuie să vină asupra vestitorilor ultimei solii a Cerului pentru pământ, este nevoia noastră supremă. Numai aceasta ne va face în stare să facem față situației uluitoare cu care ne confruntăm și să încheiem lucrarea care ne-a fost încredințată.”

7,0 RON